

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо
про
Україну!

Рік 124, ЧИСЛО 3, П'ЯТНИЦЯ, 20 СІЧНЯ 2017 РОКУ

1893

Vol. 124, No. 3, FRIDAY, JANUARY 20, 2017

\$2.00

ПРОВІДНА ТЕМА ДНЯ

Часи сумнівів і тривоги

Петро Часто

Що невдовзі принесе нам, українцям, нинішня сакементальна дата – 20 січня, день інавгурації 45-го Президента США Дональда Трампа? Звільнить нас від тяжких сумнівів і тривоги чи додасть нові? Відвернеться Білий Дім від України, як на це розраховує Москва? Знову сильні поділять світ на сфери впливу, не питаючи згоди слабких? Перестане Америка бути опорою незалежній Україні? Заради дружби з Володимиром Путіним Д. Трамп зречеться Європи? Чи не сумнівна це запорука миру і спокою у світі – альянс провідника демократії з провідником тоталітаризму? Чи не є це розумовим і моральним збоченням – вірити Кремлеві, вособленню зла і неправди у світі? Отямтеся, пане Трампе, не вмикайте „зелене світло“ для російського великодержавного реваншизму!

А може, завтра все ці страхи розвіються, як моторошний сон? Може, це тільки припущення не досить поінформованих експертів? Не може бути, аби ось так враз Америка відмовилася від свого попереднього історичного досвіду, втратила ґрунт під ногами, відчуття реальності і дала себе ошукати. Не може бути, щоб людський світ в такій мірі збайдужів до правди і справедливості, щоб цим скористався В. Путін і подібні до нього виродки.

Тому ми чіпляємося за найменші докази, що ще не все пропало, що ще є кому сказати слово розради і надії. Є ще в Конгресі люди, здатні відрізнити світло від темряви. Є серйозні ознаки, що республіканці і демократи об'єднуються, щоб не дозволити Д. Трампові торгувати суверенітетом України і безпекою союзників США у Східній Європі. Наприклад, перед самим обранням Д. Трампа Конгрес ухвалив збільшення фінансової допомоги Україні на 2017 рік до 663 млн. дол. Крім цього, Сенат у бюджеті Пентагону на цей рік виділив 500 млн. дол. на оборонні потреби України.

А буквально напередодні інавгурації Д. Трампа група сенаторів – демократ Бен Кардин, республіканець Джон Маккейн і демократ Роберт Менендес – внесла на розгляд Сенату законопроект про запровадження додаткових санкцій проти Росії. „Це заслужена кара за втручання Москви у наші президентські вибори, за напад на нашу демократію, за зазіхання на наш суверенітет. Ми й надалі будемо діяти адекватно і рішуче“, – запевнив сенатор Б. Кардин.

Отже, не треба думати, що так легко можлива „Ялта-2017“, що протиприродна любов між Д. Трампом і В. Путіним негайно зруйнує світовий порядок, величезними зусиллями збудований після Другої світової війни, і невідомий для Москви свободі настав кінець. Навіть якщо Д. Трамп справді виявився сліпим і глухим щодо В. Путіна, то державно-політична американська система не дасть йому фатальним чином помилитися. Двома третинами голосів Конгрес здатний долати президентське вето, Верховний суд здатний блокувати президентські укази, Сенат здатний блокувати призначення суддів.

Що може занепокоювати Україну – це те, що Президент Д. Трамп, згідно з Конституцією США,

(Закінчення на стор. 16)

Байден закликав українців продовжувати реформи і контролювати владу

КИЇВ. – Віце-президент США Джо Байден сподівається, що нова адміністрація продовжить підтримку України, але Україна має продовжити реформу, співпрацю з Міжнародним валютним фондом (МВФ), а українці – контролювати владу.

Про це він заявив під час спільної заяви з Президентом Петром Порошенком 16 січня в Києві.

„Я сподіваюся, що наступна адміністрація також буде вашою прибічницею і партнером у вашому подальшому прогресі“, – заявив він і додав, що американці, зокрема 1 млн. тих, хто має українське походження, розуміють, що від успіху України залежить майбутнє США і Європи.

„Якщо ви продовжите свій рух у цьому самому напрямку, то не лише ви отримаєте більш відкрите, більш демократичне, більш благополучне майбутнє, якого заслуговує народ України, а й забезпечите підтримку та єдність міжнародної спільноти“, – наголосив він.

Віце-президент США Джо Байден під час спільної прес-конференції з Петром Порошенком (Фото: Посольство США в Україні)

„Але ніхто не може виконати важку роботу замість вас. Тільки український народ“, – підкреслив Дж. Байден.

„Керівництво країни і народ мають поставити потреби України вище за вузькі особисті інтереси. Необхідно поставити спільне бла-

(Закінчення на стор. 5)

ЗВІТ HUMAN RIGHTS WATCH

Попри російську агресію, повага до прав людини має залишатися пріоритетом для України

Український кризовий медіа-центр

КИЇВ. – Найгірші порушення прав людини на території України – свавільне затримання, утримання під вартою і жорстоке поводження із цивільними особами на Донбасі та у Криму. Про це йдеться у звіті „Human Rights Watch“ за 2016 рік, презентованому 13 січня під час пресбрифінгу в Українському кризовому медіа-центрі.

„Ми встановили, що і українські сили, і сили так званої „ДНР“ вдавалися до жорстокого поводження і затримання цивільних осіб“, – зазначила Таня Купер, представник „Human Rights Watch“ в Україні. Більшість затримали нібито за співпрацю із протилежною стороною.

Таємні місця утримання в СБУ

Півроку тому „Human Rights Watch“ та „Amnesty International“ встановили, що станом на кінець липня у підвалі будівлі Харківського управління Служби Безпеки України таємно утримували 18 осіб. Затримані знаходилися під вартою тривалий термін, без доступу до адвоката, до них застосовували тортури. Родичам

зазвичай не давали жодної інформації.

Один із затриманих провів під вартою 16 місяців. Тринадцятьох відпустили невдовзі після оприлюднення звіту правозахисників, решту – через чотири місяці. „Хоча Генеральний військовий прокурор України обіцяв провести розслідування цих подій, наразі ми не бачимо відчутних результатів“, – зазначила Т. Купер.

Ситуація на Донбасі і у Криму

У так званих „ДНР-ЛНР“ „людей свавільно затримують, до них застосовують тортури, і у них дуже рідко є можливість відстояти свої права“, – констатувала Т. Купер. „Нас дуже турбує посилення ізоляції цих територій від міжнародної уваги – правозахисників, ЗМІ та інших. І, боюсь, ситуація лише погіршуватиметься“, – додала вона.

Погіршилася ситуація із правами людини в тимчасово окупованому Криму. Продовжуються політично вмотивовані переслідування кримських татар, заборона Меджлису як „екстремістської організації“, переслідування

(Закінчення на стор. 13)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Гимн має вже 25 років

КИЇВ. – Верховна Рада 25 років тому, 15 січня 1992 року, ухвалила музичну редакцію Державного гимну. Слова гимну були узаконені 6 березня 2003 року. 1862 року український вчений-етнограф, поет і журналіст Павло Чубинський написав патріотичного вірша „Ще не вмерла Україна, і слава, і воля“. Слова П. Чубинського були покладені на музику о. Михайла Вербицького. 10 березня 1865 року офіційно вважається датою першого публічного виконання національного гимну. Перший запис цієї пісні на платівці зробила студія Columbia (США) у 1916 році. („Укрінформ“)

■ Одеса стала найдорожчим містом

КИЇВ. – 15 січня у новому списку найдорожчих міст світу найвищу сходинку серед представників України посіла Одеса, яка обійшла Київ за вартістю життя, посівши 454-те місце в світі. Київ опинився на 458-ій сходинці, третім йде Харків – 465-та позиція. Далі розташувались Дніпро, Суми та Львів. Найдорожчим містом світу виявився адміністративний центр Бермудських островів Гамільтон. Далі йдуть три швейцарські міста – Женева, Базель та Цюріх. Нью-Йорк посів 16-те місце. При складанні оцінки враховувались вартість нерухомості, тарифи на комунальні послуги, ціни на продукти харчування та одяг. („Укрінформ“)

■ Покажуть кіно про Голодомор

КИЇВ. – 24 лютого у широкий кінопрокат в США вийде англomовна стрічка „Гіркі жнива“ („Bitter Harvest“) про Голодомор в Україні. Прем'єра у Канаді відбудеться 3 березня. У кінотеатрах Європи, Австралії та Південної Азії „Гіркі жнива“ почнуть демонструвати 23 лютого. „Гіркі жнива“ – канадський кінофільм про історію кохання молодого козака в розпал Голодомору 1932-1933 років. Фільм є першою англomовною художньою кінокартиною про Голодомор. Бюджет фільму, повністю наданий продюсером Яном Ігнатовичем, склав 20 млн. дол. („Укрінформ“)

■ Десяте консульство України в Польщі

ВАРШАВА. – 14 січня відбулося відкриття почесного Консульства України в польському місті Лодзі. Почесним консулом в Лодзі призначений Богдан Генрік Висоцький, мешканець Лодзя, бабуся і дідусь якого походять з України. Консульство відкривали Б. Г. Висоцький і Посол України в Польщі Андрій Дешиця. „Це вже десяте почесне консульство України в Польщі. Я радий, що воно відкрилося саме у Лодзі“, – сказав Посол А. Дешиця на церемонії відкриття. („Українська правда“)

■ Сталися 34 убивства

КИЇВ. – У новорічну ніч в Україні скоїли 34 умисних вбивств. Про це повідомив 13 січня голова Департаменту карного розшуку Національної поліції України Сергій Князев. 31 вбивство розкрили впродовж однієї або двох діб, злочинців заарештували. Більшість убивств скоїли люди у стані алкогольного сп'яніння. Загалом у святковий період зареєстрували 51 умисне вбивство, 83 випадки нанесення тяжких тілесних ушкоджень і 15 зґвалтувань. У святковий період вчинено 36 розбійних нападів, 17 із них розкрили. (BBC)

■ Заборонили канал „Дощ“

КИЇВ. – 12 січня Національна рада з питань телебачення і радіомовлення заборонила трансляцію у кабельних мережах України російського телеканалу „Дощ“. Головною причиною заборони назвали те, що канал зображує Крим як частину території Росії. Сам канал, який в Росії вважають опозиційним і ліберальним, висловив жаль з приводу такого рішення українського регулятора. Щодо сюжетів із Кримом, на каналі заявили, що керуються російськими законами під час зображення мапи Росії. У самій Росії 2014 року телеканал виключили з усіх кабельних мереж, що поставило під загрозу його існування. (BBC)

ЕКСПЕРТНА ДУМКА

Чи Росія плянує масштабну війну проти України?

Олександр Мотиль

Останні дані свідчать про те, що Росія може плянувати масштабну сухопутну війну проти України. В той час, коли російський Президент Володимир Путін говорить про мир, кілька провідних російських аналітиків відкрито схвалюють застосування „сирійського варіанту“ щодо України. Чи вони говорять від себе, чи діють від імени режиму, посилаючи пробні кулі, щоб перевірити серед народу й за кордоном, якою буде відповідь на можливість тотальної війни? В демократіях недержавні аналітики здебільшого говорять від себе. В авторитарних, тоталітарних і фашистських режимах високопоставлені експерти часто, хоч неофіційно, говорять від імени керівника — надаючи йому в такий спосіб можливість, в разі потреби, дезавувати їхні заяви.

Отож 20 грудня 2016 року старший експерт Центру військово-політичних досліджень престижного Московського державного інституту міжнародних стосунків, Михайло Александров, заявив, що у випадку масових порушень українськими військовиками режиму припинення вогню на східному Донбасі Росія мусить відповісти „масштабною атакою“, відсилаючи туди з важким озброєнням до 35 тис. росіян та їхніх маріонеток в Донецькій і Луганській областях — „з підтримкою нашої авіації та далекобійних систем, а саме: нашими ракетними системами, крилатими ракетами та „Іскандерами“.

А 27 грудня в популярній телепрограмі „Вечір з Володимиром Соловйовим“ взяли участь Олександр Кофман, колишній „міністер закордонних справ“ так званої Донецької „народної республіки“, і Ростислав Іщенко, колишній український журналіст, що втік до Росії. Ці троє обговорювали, як Росія та її довірені особи мають загарбати українські міста.

Р. Іщенко припустив, що Росія має бути обережною, посилаючи свої сухопутні війська у великі українські міста: „Бо що, коли ці придурки — українці — засядуть у великих містах? Тоді нам посилати піхоту на забій? Це величезні втрати для російської армії“.

У відповідь на це В. Соловйов сказав: „Алепо взяли порівняно швидко. І там так навчилися

вирішувати завдання! І армія „ДНР“ навчилася воювати в містах. Не треба хвилюватися. Народ України за них воювати не піде“, — маючи на увазі демократичний уряд у Києві.

О. Кофман так само оптимістично оцінює шанси російської армії: „Я знаю, що як тільки наші війська підходять до будь-якого міста, то українська армія завжди його покидає. Це факт“.

Нарешті 29 грудня Михайло Хазін, російський економіст, телеведучий, колюмніст і колишній службовець з адміністрації В. Путіна, запропонував розділити Україну між Польщею та Росією. У російській частині, яка відповідала б теперішньому південному сходу України, Москва має ефективно боротися з українською мовою і культурою. Окупована Росією північ України, відповідно Київська, Сумська і Чернігівська області, мала б бути перетворена на позбавлену промисловості та збройних сил аграрну провінцію. „Надлишок населення“ мали б депортувати на далекий схід Росії.

„На жаль, — каже М. Хазін, — може бути кілька мільйонів людей, яких неможливо реформувати“. Що Росія буде змушена з ними зробити? Його відповідь: „Частину з них потрібно буде ліквідувати, а частину — вигнати“.

Особливо жахає в цих заявах цинічна ділова манера, якою вони зроблені. Масові вбивства, повітряні бомбардування, етнічні чистки, геноцид є, очевидно, цілком шановними опініями.

Вони не самі. Російські фашисти Володимир Жириновський і Олександр Дугін віддавна використовують таку саму екстремістську мову. В. Жириновський закликав до „повної анігіляції“ Балтійських держав і Польщі. О. Дугін — філософ з послідовниками на Заході — постійно підтримує імперіалізм і війну. І сам В. Путін вносить свою частку в страхітливе брязкання зброєю.

Принаймні останні коментарі з Москви чітко свідчать про страшну бруталізацію російської політичної культури.

Ще тривожнішою перспективою є те, що цього разу ці балакучі голови не лише вдаються до пустопорожніх спекуляцій і сценаріїв типу „що-якщо“, а зосереджуються на конкретиці —

(Закінчення на стор. 3)

ОБ'ЄКТИВНИЙ ПОГЛЯД

Олігархи в Україні – агенти кремлівського впливу

„Голос Америки“

Кремль розгорнув проти України цілеспрямовану гібридну агресію, завданням якої є ліквідувати суверенітет України. Таким є головний висновок нової доповіді російського опозиційного політика Іллі Яшина. Документ під назвою „Кремлівська гібридна агресія“ 10 січня представлений у Вашингтоні.

В інтерв'ю для „Голосу Америки“ Ілля Яшин розповів: „В Росії та на Заході якось звикли до думки, що війна на сході України закінчилася, більш-менш працюють мирні угоди – іноді пострілюють, але в цілому ситуація стабілізувалася. Однак, це не зовсім так, і українці це добре знають. Путін далі робить все для того, щоб відновити контроль над Україною, і головне завдання кремлівського режиму – занурити Україну в хаос, щоб у результаті привести до влади в Україні лояльних до Кремля політиків“, – наголосив російський опозиціонер.

У згаданій доповіді перелічується кілька методів гібридної агресії: пропаганда, купівля журналістів, підкуп впливових політиків. Втім, в Україні вони набувають нових форм, зазначив І. Яшин.

„Арсенал Кремля багато в чому універсальний для різних країн. Ті методи, які використовуються проти України, – корумпування радикальних політиків, пропаганда, створення якихось провокативних інформаційних приводів, – значною мірою застосовуються і в інших країнах Східної Європи. Але особливість ситуації в Україні полягає в тому, що тут дивовижним чином збігають-

ся інтереси місцевих кримінальних олігархів, які розбагатіли за рахунок українського народу в часи Януковича, були в його команді, та інтереси Кремля. Часто цей збіг інтересів призводить до того, що ці місцеві олігархи стають по суті агентами кремлівського впливу, використовують свої фінансові можливості для атаки на Україну і користуються підтримкою з боку кремлівських медіа, кремлівської пропаганди“, – підкреслив І. Яшин.

Один з прикладів, поданих у доповіді І. Яшина на підтвердження цієї тези, – це український „газовий барон“ Олександр Онищенко, якого українське правосуддя звинувачує у багатомільярдних розкраданнях з державного бюджету.

„Онищенко зараз став своєрідним „тараном“, якого російська пропаганда використовує для атаки на Україну“, – каже І. Яшин.

Прогнозуючи подальші дії Кремля в Україні, аналітик висловив певність, що В. Путін зацікавлений у розпалюванні вуличних протестів в Україні – з прицілом на позачергові парламентські і президентські вибори в Україні, які можуть привести до влади в Києві проросійських політиків.

„Але те, що робить Путін на території колишнього Радянського Союзу і загалом в Європі, дуже сильно б'є по національних інтересах самої Росії. Тому що єдиний результат політики Путіна полягає в тому, що Росію всі бояться, і у світі в неї не залишилося жодного союзника“, – зробив висновок російський опозиційний політик І. Яшин.

НІЧ НАД РОСІЄЮ

Остання „кримська фантазія“ Кремля

Сергій Стельмах

Останнім часом Кремль через різні засоби масової інформації й навіть зовні шановних політологів проштовхує тезу про майбутню „велику угоду“ з адміністрацією Дональда Трампа. Ніби то американці можуть відкласти питання Криму в далеку скриньку, погодившись на перетворення України на російську колонію.

Після того, як Європейський Союз і Вашингтон продовжили санкції (при цьому США посилили тиск за анексований Крим), Москва відповіла в уже звичній манері: влаштувала істеріку в телевізорі, підвищивши градус агресивної риторики. Росіяни відкрито перейшли на нацистський лексикон. Спочатку відзначився ніби експерт Центру військово-політичних досліджень МДІМВ (університет МЗС Росії) Михайло Александров, який запропонував накрити Україну килимовими бомбардуваннями. Потім сказаний „економіст“ Михайло Хазін закликав окупувати Україну, розчленувати її, заборонити українську мову й культуру, відтак „зайве населення“ вивезти на російський Далекий Схід. Цей персонаж – гідний продовжувач ідей нацистського ідеолога Альфреда Розенберга. Такий собі російський „гібридний фашизм“.

Російські царедворці та їхня інформаційна обслуга намагаються переконати самих себе, що перемога вже близько, Україна обов'язково впаде, а Крим упаде в руки, немов стигле яблуко. В іншому випадку їм доведеться зізнатися самим собі, що три останні роки вони не з колін вставляли, а впевнено тонули в болоті власних непомірних амбіцій, витратили купу грошей, тисячі життів, не вирішивши жодного стратегічного завдання. Навпаки, їх постійно б'ють за анексію півострова й війну на Донбасі. Їх дратує, що наша Україна не „розвалилась“ і не „замерзла“ без російського газу, як це сотні разів пророкували телевізійні хіроманти. Кремлівські стратеги можуть лише лякати українців великою війною, шантажувати „сирійським сценарієм“, вимагаючи забути про Крим чи надати „особливий статус“ окупованим районам Донбасу.

Апогеєм „стратегічного плянування“ став нещодавно опублікований у німецькому таблоїді „Bild“ „плян Генрі Кісінджера“: американці визнають Крим, Україна й інші колишні советські республіки залишаються в орбіті Москви; світ ділиться на сфери впливу.

Звісно, Г. Кісінджер – патріарх американської дипломатії і, незважаючи на поважний вік, залишається авторитетною фігурою. Припустимо,

інформація про підготовку такого „пляну“ відповідає дійсності. Безпосередньо такою роботою займаються фахівці з його дорадчої фірми. Велике питання полягає в тому, чи готові Білий Дім і Конгрес ухвалити цей документ?

Влітку 2014 року люди з команди Г. Кісінджера займалися пляном „Бойсто“, який в основних деталях повторював нинішній „плян“. Тоді інтереси України не були представлені взагалі. Нашій країні було запропоновано змиритися з втратою Криму й відмовитися від інтеграції в НАТО. Знаменно, що тоді співголовою й ідейним натхненником „Бойсто“ був керівний директор дорадчої компанії „Kissinger Associates“ Томас Іреґем.

Адміністрація Барака Обами проігнорувала цей проект з однієї простої причини: пожертвувати Україною, Захід не вбереже себе від подальшої агресії з боку Володимира Путіна. У Вашингтоні добре пам'ятають, наскільки знахобнів Кремль після війни з Грузією. Команда Б. Обами дала В. Путінові шанс, закрила очі на його витівки й пішла на „перезавантаження“ стосунків. Підсумком такої політики стала анексія українського півострова. Навіть недосвідченій у світових справах людині зрозуміло, що потурання в Криму й на Донбасі стимулюватиме росіян до подальшої агресії. Нинішній російський режим уже не може існувати без війни.

Тепер команду Д. Трампа намагаються „нагодувати“ застарілою аналізою. Кремлівська пропаганда з усіх можливих сил намагається переконати росіян у реальності „великої угоди“ з американцями. Паралельно з цим Кремль шантажує українське суспільство масовими вбивствами, геноцидом і наміром ліквідувати Україну як державу. Все це – ланки одного інформаційного ланцюга, кінці якого ведуть у кремлівські залаштунки.

До середини минулого року В. Путін відносно успішно маніпулював західними демократіями. Проблема США і ЄС полягала в тому, що вони грали за правилами, а Кремль їх нахабно порушував. Тепер статус „світового бандита“ вже грає проти Росії – вона гостро потребує примирення з Заходом. Інакше на російський режим чекає економічний крах. Москва, попри вдавання сили, у черговий раз благає американців: „Залиште хоч би Крим!“. В. Путінові дуже потрібна велика угода з американцями, але проблема в тому, що йому нема чого запропонувати натомість. І Д. Трампові це вже відомо.

Львівський культурологічний журнал „І“

Сергій Стельмах – політичний оглядач, Київ.

Росія плянує...

(Закінчення зі стор. 2)

які українські міста і які українські області зробити своєю ціллю, і це сутєстє, що вони справді можуть мати такі наміри. Цього разу вони насправді можуть рекомендувати Кремлеві почати повномасштабну війну проти України.

Вражає те, що лише Р. Іщенко — український зрадник, який знає Україну, — реально розуміє, що вторгнення в Україну не буде легкою прогулянкою, і що російські війська зазнають великих втрат. Натомість В. Соловйов і О. Кофман приймають яко „факт“, що українські збройні сили воювати не будуть.

Короткозорість їхня дивовижна — хоч би тому, що українська армія на сході Донбасу загнала Росію та її маріонеток в глухий кут. Це при тому, що коли на початку 2014 року відбулося російське вторгнення в Крим і на Донбас, Україна мала лише 6,000 боєздатного війська; тепер в Україні близько 100 тис. досвідчених вояків, компетентний і досвідчений офіцерський корпус і багатого досконаліше озброєння. Більше того, населення стало далеко більш патріотичним і антиросійським, а тому воювати буде. Російське вторгнення може бути успішним в разі застосування Росією своєї авіаційної потуги, щоб досягти руйнівного ефекту, однак, подальша окупація вийшла б надзвичайно дорого.

На підставі оцінок кількох американських протиповстанських експертів обґрунтованою буде

ось яка кількість необхідних Росії для окупації збройних сил. Щоб окупувати лише Донецьку і Луганську області, росіянам треба було б дислокувати десь між 26.7 тис. а 133.5 тис. військовиків. „Сухопутний міст“ від Криму до Придністров'я означав би окупацію Херсонської, Миколаївської та Одеської областей, що спричинить потребу десь між 46.5 тис. а 93 тис. солдатів. Окупація усіх семи південно-східних областей потребує між 118.5 тис. (26.7 тис. для Донецької і Луганської плюс 91.8 тис. для інших областей) а 317.2 тис. (133.5 тис. для Донецької і Луганської плюс 183.7 тис. для інших областей). Якщо Росія вирішить підкорити всю Україну, то потребуватиме додатково 548.6 тис. війська — у загальному підсумку від 667.1 до 865.8 тис. військовиків. Місто Київ і Київська область потребуватимуть 90.7 тис. окупаційних солдатів.

Чи зможе Росія дати раду з такою війною, будучи водночас втягнутою у війну в Сирії?

Можливо. Однак, її втрати будуть величезні. Перспектива таких високих втрат стримувала б раціональних керівників. Чи стримуватиме вона В. Путіна, зважаючи на його власний внесок в бруталізацію російської культури й можливість мовчазну згоду Д. Трампа на російську інтервенцію в близьке закордоння? Те, що відповіддю не є однозначне „так“, має бути причиною занепокоєння для всього світу.

Львівський культурологічний журнал „І“

Олександр Мотиль – професор політології Ратглерського університету, Ньюарк, Нью-Джерсі.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Перевезуть останки Олександра Олеся

Київ. – Чеська влада дала дозвіл на передання Києву ексгумованих останків відомого українського поета Олександра Олеся, повідомив 14 січня Президент України Петро Порошенко. Прах О. Олеся поховано в Україні. О. Олень (Олександр Кандиба) помер 1944 року і був похований на Ольшанському кладовищі у Празі. У колишній його могилі поховали громадянина Чехії українського походження Володимира Михайлишина. „Ми розшукали двох канадських правників Олександра Олеся. Родина згодна на його перепоховання в Україні“, – заявив Посол України в Канаді Андрій Шевченко. (BBC)

■ Росіян не запросять на з'їзд ПЕН-клубу

Київ. – 15 січня Український ПЕН-клуб заявив про неможливість запросити керівників російського ПЕН-клубу на з'їзд до України. ПЕН-клуб – це організація поетів-романістів, яка була заснована в Лондоні в 1921 році. ПЕН-центри існують у 101 країні. Очікується, що 83-й з'їзд Міжнародного ПЕН-клубу відбудеться восени в Україні. „Як потенційні господарі 83-го з'їзду Міжнародного ПЕН-клубу, ми вважаємо, що неможливо запросити в Україну посадових осіб прокремлівської організації, які в повній мірі підтримують військове вторгнення і анексію Криму. Ми твердо переконані, що і заявлена позиція, і діяльність російського ПЕН-клубу розходиться з Статутом ПЕН-клубу і основоположними принципами поваги прав людини і міжнародного права“, – наголошується у заяві. (Радіо Свобода)

■ Літаки України визнає Європа

Київ. – Домовленість між Державною авіаційною службою України та Європейською комісією щодо зближення систем сертифікації було підписано 16 січня під час зустрічі міністра інфраструктури України Володимира Омеляна з генеральним директором з питань мобільності та транспорту Єврокомісії Генріком Гололеєм. „Це досить важливий документ на шляху сертифікації літаків сімейства „Антонов“ як у Євросоюзи, так і всьому світі“, – наголосив В. Омелян. Цей документ повинен стати основою для розгляду у подальшому двосторонньої Угоди з безпеки польотів між Україною та Європейським Союзом. Підписання угоди призведе до визнання сертифікатів, що видані Україною для продукції підприємств авіаційної галузі. („Укрінформ“)

■ Україна подала позов до суду

Київ. – Україна 16 січня подала позов до Міжнародного суду ООН про порушення Росією міжнародних конвенцій щодо протидії фінансуванню тероризму та расової дискримінації. Українська сторона стверджує, що Росія порушує Конвенцію про боротьбу з фінансуванням тероризму шляхом надання зброї та інших видів допомоги бойовикам, які вчинили низку актів тероризму на території України. „До найбільш трагічних терористичних атак російських маріонеток слід віднести збиття літака малайзійських авіаліній рейсу МН17, обстріли жилих районів Маріуполя та Краматорська, знищення цивільного пасажирського автобуса неподалік від Волновахи і смертоносний вибух під час мирного зібрання в Харкові“, – зазначено у позові. Київ твердить, що Росія порушує Конвенцію про ліквідацію всіх форм расової дискримінації, беручи участь в кампанії дискримінації щодо неросійських громад, які проживають в Криму, зокрема, спільнот етнічних українців і кримських татар. (Радіо Свобода)

■ Бойовики не видали заручників

Київ. – Українська сторона наполягає на розблокуванні процесу звільнення заручників проросійських бойовиків на Донбасі. Про це 16 січня заявила уповноважена Президента України з мирного врегулювання конфлікту на Донбасі Ірина Геращенко. Бойовики не виконали своїх обіцянок щодо полонених. „Попри обіцянку до новорічних свят відпустити підлітків, яких звинуватили в диверсії, вони й досі тримає неповнолітніх в тюрмі“, – додала вона. Бойовики знову наполягають на негайній амністії як передумові звільнення і передавання їм 700 осіб в обмін на 50. („Українська правда“)

АМЕРИКА І СВІТ

■ Протестували проти передання собору

САНКТ-ПЕТЕРБУРГ, Росія. — Кількасот осіб протестувало 13 січня проти передання історичного Ісаакіївського собору (собор преподобного Ісаакія Далматського, 1818-1858 роки, архітектор Огюст Монферан) Російській Православній Церкві (РПЦ). Від 1917 року собор був музеєм. Переданням музею РПЦ Президент Росії Володимир Путін прагне посилити підтримку свого режиму з боку РПЦ. („The Washington Post“)

■ Думки американців про гакерство Росії

АТЛАНТА, Джорджія. — Телевізійна станція „Сі-Ен-Ен“ оприлюднила 17 січня висліди опитувань, проведених 12-15 січня серед американців, про російські так звані „гакерські“ напади та їхній вплив на президентські вибори в США. 58 відс. респондентів сказало, що вибори був би виграв Дональд Трамп, „не зважаючи на інформації, оприлюднені в результаті російського гакерства“. 40 відс. сказало, що вислід виборів був би іншим. Майже 80 відс. відповіло, що вони „близько спостерігають“ за новинами про гакерство Росії; це включало 84 відс. демократів, 72 відс. республіканців, і 73 відс. незалежних виборців. („U.S. News & World Report“)

■ Президент Обама помилував генерала

ВАШІНГТОН. – Президент Барака Обама 17 січня помилував генерала (у відставці) Джеймса Картврайта, котрий признався у Федеральному окружному суді 17 жовтня 2016 року, що він говорив неправду під час розслідування про витік засекречених інформацій щодо американської комп'ютерної кібератаки проти ядерних систем Іраку. 67-літній генерал був заступником начальника штабу Збройних Сил США в 2007-2011 роках і був близьким дорадником Б. Обами. Свою підтримку для помилування генерала висловили Б. Обамі колишній Президент Джордж В. Буш та його Віце-президент Дик Чейні. Тиждень раніше прокурори Департаменту справедливості просили федерального суддю засудити Дж. Картврайта до двох років ув'язнення. („www.yahoo.com“)

■ Рекордове число осіб відвідало Авшвіц

ВАРШАВА. – Понад 2 млн. людей з цілого світу відвідало меморіал і музей в Авшвіці (Освенцімі, Польща) протягом 2016 року, встановлюючи новий рекорд. Найбільше відвідувачів (424 тис.) було з Польщі, а відтак з Великобританії (271 тис.) та США (215 тис.). Цього року музей відзначає 70-ліття свого існування. („Jewish Telegraphic Agency“)

■ „Майн Кампф“ продається в Німеччині

МЮНХЕН. – Приблизно 85 тис. копій спеціально анотованої версії книжки Адольфа Гітлера „Майн Кампф“ було продано в країні за минулий рік. Видавець Андреас Віршінг, котрий є директором Інституту сучасної історії в Мюнхені, сказав німецькій агенції новин „DPA“, що „ці цифри приголомшили нас“. При кінці січня книжка вийде вже шостим накладом. Вона має критичні заваги до оригінального змісту, який появився 1925 року в Німеччині – за вісім років перед приходом А. Гітлера до влади. Книжка коштує 58 євро (62 дол.) і її більшість закупають бібліотеки, школи та академії. В Німеччині впродовж 70 літ від часу закінчення Другої світової війни закон про авторське право не дозволяв на перевидання книги А. Гітлера. Згідно з законом, авторське право вигасло 70 років після смерті автора, отже уряд не міг даліше вживати цей закон, щоб заборонити видання книги. Тоді німецький уряд дозволив на видання книги разом з доданими критичними коментарями. („BBC“)

■ Літак впав на місто в Киргизстані

БІШКЕК, Киргизстан. – Вантажний літак „Boeing 747“ турецької авіакомпанії, що слідував рейсом Гонг Конг-Бішкек впав біля летовища киргизської столиці вранці 16 січня в районі дачного містечка. Три члени залоги загинули, один член вижив. Під час катастрофи на землі загинули не менше 30 осіб. („Українська правда“)

ВИКЛИКИ ПЕРЕД УКРАЇНОЮ

Будуймо Україну як європейську національну державу

Богдан Соколовський

Останнім часом, зокрема після оприлюднення електронних декларацій наших владних мужів, після президентських виборів у США, після чергових зволікань Європейського Союзу з наданням Україні безвізового режиму, після ініціатив щодо створення різних громадських рухів, у суспільстві все частіше виникають запитання: що далі робити в Україні?

Чому не досягли успіху напрацювання, вистраждані багатьма поколіннями українських державників, включаючи часи Холодноярської республіки і УПА? Як протистояти неоімперіалізму зараз, коли поневолювач проник своїми щупальцями в європейську єдність?

Український шлях до теперішньої кризи

Серед інших, є чотири визначальних чинники, що супроводжували Україну до нинішньої кризи:

1. Наприкінці 1980-их – початку 1990-их років республіка УРСР за потенціалом вважалася однією з найсильніших у світі. А через 25 років незалежна Україна (у тих самих межах!) є однією з найбідніших у світі. При цьому практично ніхто не замислювався над тим, що тоді, в 1991 році, Україну оцінювали за моделлю національної держави, характерною для більшості держав в Європі. А 25 років у нас діяла інша модель — так званого ліберального утворення без національних ознак і традицій, яка виявилася неприйнятною на наших теренах.

2. Так само відносно просто пояснюється високий рівень підтримки незалежності України на референдумі у 1991 році (понад 90 відс.).

Мало хто замислюється над тим, що на тлі деукраїнізації совєтською і всіма іншими імперіями, до яких входили наші етнічні терени, високий показник підтримки української незалежності був зумовлений збіганням позицій різних категорій населення — тих, хто прагнув української незалежності як національної держави, і тих, хто хотів незалежності держави без національних ознак.

Послідовники тих, хто віками виборював українську державність, нагромаджували напрацювання, традиції та сподівання нації і передавали їх наступним поколінням, плекали національні мови, культури тощо. Наприкінці 1980-их – початку 1990-их років живучі тоді державники об'єднав монолітний Народний Рух України. До нього увійшли люди різних етносів, релігій, мов, культур. Вони володіли теоретичними і практичними напрацюваннями як розбудовувати незалежну державу в цілому і майже по кожній галузі. Але цих людей не пускали у владу.

По-друге, була категорія людей без національних переконань, які були готові розбудовувати нашу державу як адміністративне утворення без українських ознак, такий собі малий СРСР. Мовляв, „самі покеруємо, без вказівок Кремля“. Вони не знали, не розуміли і не сприймали цінностей українських державників. Їх світогляд і система цінностей формувалися у львівських до правлячого режиму умовах — в сім'ях, робочих і навчальних колективах. Саме такі люди часто потрапляли у владу.

По-третє, між згаданими ментально-протилежними категоріями населення УРСР були люди із змішаною психологією: вірили у перспективність радянського способу життя і одночасно цінували українські надбання. Співвідношення між такими переконаннями оцінити важко, оскільки національні цінності у цих людей, як правило, були індивідуальними – таємними. Такі люди інколи потрапляли у радянську владу, зокрема завдяки професіоналізму.

По-четверте, в УРСР у 1991 році були люди з типовою радянською ментальністю. Вони були проти державності України. Такі люди також, як правило, потрапляли у владу.

Отже, на референдумі 1 грудня 1991 року, який дав однозначні юридичні підстави для

незалежності, перших три згаданих категорії підтримали державність України, хоча їх мотиви відрізнялися.

3. Українські патріотичні сили як основний внутрішній чинник розбудови держави дробили на багато партій, партійок і громадських організацій, патріотів дискредитували, репресували, переслідували, залякували, неутралізували, вбивали, їм брехали тощо.

4. Раніше Росія покладала свої надії на одного „свого“ представника – ми йому протиставляли альтернативу. А приблизно з 2004 року Москва ставить на кількох.

25 років ми розбудовували українську державу за моделлю СРСР, яка неприйнятна на наших теренах. Не спрацювало! Отже, систему треба змінювати!

Після згаданого референдуму, незалежна українська держава успадкувала, на жаль, більшість радянських „надбань“. Влада залишилася майже незмінною. Її очільники після проголошення незалежності вихвалялися „пробудженням“ національної самосвідомості й великим досвідом державного управління. Часто це було щиро. Однак, ні ментально, ані по суті вони не виявилися готовими реалізувати, або хоч би врахувати, напрацювання попередніх поколінь українських державників. При вирішенні кадрових питань шукали собі подібних та уникали національно свідомих елементів. Мало хто з них замислювався на тим, що їх досвід „радянський“, а тому демократичній державі не завжди підходить, а часто є навіть шкідливим.

Вийшло так, що весь цей час ми розбудовували переважно так звану ліберальну (а насправді деформовану космополітично-олігархічну) державу – по суті на кшталт СРСР, а оцінювали за іншою моделлю.

Як наслідок, живемо у радянській системі зі зміненими назвами органів, структур та установ. Маємо олігархічну державну систему зі збідненою більшістю населення; державу з ослабленою владою і значною корупційною складовою, низьким внутрішнім валовим продуктом та неефективним державним апаратом; влада і суспільство мають різні ментальності, живуть у різних світах.

І внутрішній, і зовнішній чинники, включаючи теперішню агресію, руйнували і руйнують становлення процвітаючої України.

Принципи побудови української держави та засадничі реформи

Отже, було б логічним не вдосконалювати те, що є, а творити українську національну державу за загальноєвропейськими принципами, де нормально розвиваються всі її складові та всі напрямки, без напружень, як в імперіях. Таких держав – більшість в Європі, наприклад, – сусідня Польща. При цьому слід виходити з того, що наш народ мультиетнічний, багатомовний, багаторелігійний. Така держава передбачає сильні та заможні і народ, і меншості, включаючи національні меншини та владу; здатна ефективно протистояти всім і внутрішнім, і зовнішнім загрозам і т.д.

Пропонується, як і в 1991 році, серед інших, такі принципи побудови національної держави:

- єднання української нації;
- обов'язковою вимогою до кожного українського державслужбовця є патріотизм;
- всі претенденти на посаду у владі є прозорими щодо власності, прибутків і видатків;
- Росія є основним недругом України і може бути тільки рівноправним партнером;
- опора на кадри, які сформувалися на основі цінностей більшості нашого народу;
- забезпечення оптимальної зайнятості українського населення;
- українська економіка має бути максимально замкнутою і готовою бути без імпорту;
- перш, ніж звільняти працюючих, їм мають бути запропоновані привабливі робочі місця.

До засадничих реформ належать такі:

(Закінчення на стор. 12)

Барак Обама не стримав сліз під час прощальної промови

ЧИКАГО. – Виступаючи 10 січня з прощальною промовою, Президент Барак Обама закликав американців рішуче захищати демократію, а в кінці виступу не зміг стримати сліз.

У своїй промові Б. Обама назвав расизм і економічну нерівність одними з головних загроз для демократії в США.

Ще однією небезпекою для устрою Сполучених Штатів Б. Обама вважає тенденційний підбір фактів політиками, коли думки не засновані на „загальних підставових фактах“, тобто – популізм.

Як приклад подібної ситуації він назвав проблему зміни клімату, над якою активно працювала адміністрація Б. Обама, і до якої відверто байдужий новообраний Президент США Дональд Трамп.

„Зараз ми можемо і повинні сперечатися про ефективний підхід до цієї проблеми. Але просто заперечувати проблему означає не тільки зраду майбутніх поколінь, а й зраду самого духу інновацій та практичного вирішення проблем, якими керувалися наші засновники“, – ствердив Б. Обама.

Президент США нагадав про загрозу для світового порядку з боку релігійних фанатиків, а також чужоземних автократій.

„Наші суперники, як от Росія і Китай, не зможуть досягти у світі такого ж впливу, якщо тільки ми не відійдемо від того, що відстоюємо, і не перетворимося на ще одну велику країну, яка залякує менших сусідів“, – підкреслив 44-ий

Президент США.

Це був єдиний раз, коли Б. Обама напямку задав про Росію чи Китай.

Конкретно про Україну він не сказав нічого. Ще раніше Б. Обама повідомив, що хоче виголосити промову не у Білому Домі, а в Чикаго, „де все почалося“, – саме там він перебував, коли отримав звістку про свою першу перемогу на президентських виборах в 2008 році.

Разом з ним прибули Перша леді Мішель Обама і Віце-президент Джо Байден з дружиною.

У залі зібралися близько 20 тис. осіб. Спочатку квитки на захід роздавали безкоштовно, але пізніше їхня ціна у перекупників в інтернеті перевищила тисячу доларів.

Б. Обама не стримав сліз, звертаючись з трибуни до своєї дружини Мішель: „Протягом останніх 25 років ти була не тільки моєю дружиною і матір'ю моїх дітей, ти була моїм найкращим другом... І я пишаюся тобою. Вся країна пишається тобою“.

Перший з-поміж афроамериканців Президент США, якому тепер 55 років, був обраний у 2008 році й провів у Білому Домі дві каденції. Його наступник, республіканець Дональд Трамп, уже обіцяв скасувати деякі реформи Б. Обама.

20 січня, новообраний президент складе присягу і офіційно вступить на посаду.

Бі-Бі-Сі

РЕЗОНАНСНА ПОДІЯ

Европейські діячі – Трампові: Путін не хоче величі Америки

Як повідомила газета „Вашінгтон Пост“ 10 січня, 17 чинних та колишніх провідників країн Центральної і Східної Європи звернулися до новобраного Президента США Дональда Трампа з закликом двічі подумати, перш ніж іти на зближення з Росією і обрати таким чином неправильну політику.

„Путінові не потрібна велич Америки. А нам, як вашим союзникам, потрібна. Як ваші союзники ми закликаємо американців у новій Адміністрації США і в Конгресі твердо стояти на захисті наших спільних цілей та інтересів: миру, атлантичної сили і свободи“ – мовиться у листі.

Серед авторів листа – чинний президент Болгарії Росен Плевнелієв, экс-президент Румунії Траян Басеску, экс-президент Естонії Тоомас Гендрік Ільвес, экс-президент Латвії Вайра Віке-Фрейберга, экс-прем'єр і экс-глава Міністерства закордонних справ Швеції Карл Більдт.

Европейські діячі написали, що вітають обрання Д. Трампа, але якщо він вирішить об'єднати зусилля з Володимиром Путіним, то можливі серйозні негативні наслідки і для Євро-

пи, і також для Сполучених Штатів.

Перш за все, адміністрація Д. Трампа не повинна ослаблювати санкції щодо Росії або мовчки приймати російську анексію Криму, стверджується у листі. Бо це не тільки деморалізує проамериканські сили в Україні, а й дестабілізує регіон економічно і розв'яже руки екстремістським, антизахідним силам.

„Наслідки такої угоди похитнули б довіру до США та їх союзників і в інших місцях“, – йдеться в листі. На думку європейських політиків, Президент Росії В. Путін не може бути союзником Заходу, а російська політика зробила Європу більш небезпечним місцем для всіх.

Такий заклик до Д. Трампа схожий на відкритий лист, який кілька провідників Центральної та Східної Європи написали Президентові Баракові Обамі невдовзі після того, як він вступив на посаду в 2009 році. Тоді європейці застерегли американського президента від „перезавантаження“ стосунків США з Росією.

„Українська правда“

Байден закликав...

(Закінчення зі стор. 1)

го вище за містечкові інтереси та дріб'язкові досягнення. Це стосується членів уряду, депутатів Верховної Ради, які присягли служити народу України, суддів, які взяла на себе відповідальність вершити правосуддя, представників ЗМІ, громадянського суспільства, пересічних громадян, чия робота – вимагати відповідальності від тих, хто є при владі“, – сказав він.

„Якщо ви зможете продовжувати реформи, пане президенте, якщо ви надалі багато працюватиме і робитимете вибір, який поставить Україну понад усе, я вам гарантую, що американський народ підтримуватиме вас“, – підсумував Дж. Байден.

Він відзначив, що Україна зробила поступ після майдану: продовження реформ, що дозволило отримати підтримку від МВФ, зміцнення банківського сектору, запровадження

електронних декларацій, тощо.

Дуже важливо, щоб ви надалі зміцнювали всі свої антикорупційні відомства, викоринили тих, хто хоче повернути Україну до кумівства та клептократії. Попереду ще багато роботи, щоб Україна нарешті реалізувала свій потенціал. Продовжуйте працювати з МФВ, продовжуйте очищення банківської системи“, – закликав він.

Дж. Байден закликав продовжувати реформи в енергосекторі, щоб усунути залежність від російського газу, працювати над прозорістю приватизацією держпідприємств.

„Це буде нелегко... вам доводиться працювати проти ракової пухлини корупції, яка продовжує роз'їдати демократію України зсередини та боротися проти агресії Кремля“, – сказав він.

„Україна має право визначити свій власний шлях, проте Росія прагне стати на заваді цьому, тому міжнародна громада повинна стояти як один проти агресії та практики примусу“, – наголосив він.

„Українська правда“

АМЕРИКА І СВІТ

Рекс Тілерсон виступав у Сенаті США

ВАШІНГТОН. – Колишній провідник і головний управитель компанії „ExxonMobil“ Рекс Тілерсон був номінований Президентом Дональдом Трампом на пост державного секретаря США. Виступаючи 11 січня на переслуханнях перед Сенатським Комітетом для закордонних справ, Р. Тілерсон старався заспокоїти скептиків, котрі побоювалися, що його близькі стосунки з Володимиром Путіним можуть довести до слабкого й наївного підходу США до Кремля. 64-літній номінант сказав, що Росія становить небезпеку, яка непокоїть союзників Америки. На запити сенаторів, він сказав що слабка реакція США у відповідь на московську анексію Криму в 2014 році заохотила Росію розпочати бойові дії в східній Україні. Р. Тілерсон додав, що США повинні були відразу дати оборонну зброю Україні і також вчасні інформації в ділянці розвідки. Щодо санкцій, номінат сказав, що тимчасово треба їх залишити, і що „Росія мусить нести відповідальність за свої вчинки“. („Atlantic Council“).

Номінанти перестерігають перед Росією

ВАШІНГТОН. – Два номінанти Президента Дональда Трампа виступили 12 січня на переслуханнях в Сенаті. Чотиризірковий генерал (у відставці) Морської піхоти Джеймс Метіс, номінований на пост секретаря оборони США, сказав Сенатському Комітетові збройних сил, що Росія є „головною загрозою“ і що Президент Росії Володимир Путін намагається поділити країни НАТО. Конгресмен Майк Помпейо, номінований на пост директора Центрального розвідувального управління (CIA), сказав Сенатському Розвідувальному комітетові, що Москва становить загрозу Європі і „поводиться агресивно“ в Україні. Консервативний республіканець з Кензасу критикував Москву за вторгнення та окупацію України. („BBC“)

Трамп номінував директора розвідки

ВАШІНГТОН. – Президент Дональд Трамп номінував колишнього республіканського сенатора з Індіяни Дена Ковтса на пост начальника Бюро директора національної розвідки (ODNI). 73-літній Д. Ковтс був членом Сенатського Розвідувального комітету заки відійшов на пенсію минулого року. Якщо його затвердить Сенат, він очолюватиме бюро, яке було створене після терактів 11 вересня 2001 року для координації всіх розвідувальних й законодавчих агенцій США. Номінант відслужив вісім років в Палаті Представників, поки був обраний до Сенату в 1989 році, де він служив аж до свого відходу в 1986 році. Після перебування на пості посла до Німеччини за президентства Джорджа В. Буша Д. Ковтс повернувся до Вашингтону і працював в приватних компаніях. В 2010 році його знов обрано до Сенату, звідки він відійшов на пенсію після одного шестирічного терміну. („Associated Press“)

Колишній прем'єр буде на інавгурації

ТАЙПЕЙ. – Колишній прем'єр-міністер Тайвану представлятиме країну на інавгурації Дональда Трампа 20 січня. Міністерство закордонних справ Тайвану повідомило 17 січня, що Ю Шуї-кун, котрий очолював Демократичну прогресивну партію в 2006-2007 роках і був прем'єром Тайвану („Китайської Республіки“) в 2002-2005 роках, очолить делегацію законодавців та високопосадовців з його партії та опозиційної Націоналістичної партії. Міністерство підкреслило важливість „близьких, дружніх двосторонніх відносин“ обох країн. Делегація також зустрінеться з політиками, академіками та представниками закордонної китайської громади. США не мають формальних відносин з Тайваном, тому що комуністичний Китай твердить, що острів належить йому. Однак, обидві країни втримують міцні неформальні зв'язки, а Вашингтон продає Тайпєєві зброю і має легальні зобов'язання дбати про захист Тайвану. Ю Шуї-кун був прем'єром за президентства Чен-Шуї-Біяна, котрого Пекін ненавидів за його самостійницьку політику. („The Japan Times“)

„Екватор“ Петра Порошенка

Президент України Петро Порошенко переступив умовну межу своєї п'ятирічної каденції. За ці два з половиною роки в країні багато чого змінилося, особливо на тлі виняткових обставин кінця 2013 і початку 2014 років. Революція Гідності змела антиукраїнську владу „регіоналів“, але викликала ненависть з боку путінського режиму, для якого українська демократія – це як червона плахта для бика. Цілком у дусі своєї імперської ненаситності, Росія анексувала український Крим, розпалила війну на Донбасі, спрямувала „п'яту колону“ і аґентуру на дестабілізування політичної й економічної ситуації в Україні, встромила свої чортячі пальці у кожну шпарину європейської дійсності, намагаючись розбити єдність Європейського Союзу і весь світ перевернути з ніг на голову.

В цих страшних умовах яке найголовніше завдання стояло перед П. Порошенком? Звісно, швидка й ефективна відбудова української армії. І з цим завданням президент впорався. Україна здатна збройно оборонити себе і свій проєвропейський вибір.

До важливих досягнень П. Порошенка належить підписання Угоди про асоціацію України з Європейським Союзом, кроки в напрямі децентралізації влади, реформа поліції, рішучий процес демомунізації України, відкриття доступу до інформації про доходи і витрати вищих державних чиновників.

Заслугою Президента П. Порошенка можна було б вважати створення низки антикорупційних органів, метою яких є витягнути Україну з кричущого болота корупції і відкрити шлях до продуктивних, очікуваних народом реформ, однак, на жаль, в головних своїх сегментах це реформування схоже на імітацію. Нещодавно, вже після запровадження електронного деклярування, Міжнародний республіканський інститут оприлюднив результат дослідження нерівності в Україні: доходи 1 відс. найбагатших в Україні людей в 43 рази перевищують середні доходи більшості українського населення.

Іншими словами, не відбулося обіцяної П. Порошенком деолігархізації, Україна далі стогне від руйнівного впливу жменьки багатіїв на економічне і політичне життя країни. Зокрема – і це гнітюче діє на суспільну свідомість – у різкому контрасті перебувають особисті доходи олігарха П. Порошенка, які за два з половиною роки його президенства збільшилися в декілька разів – за масового зубожіння українського народу.

Очевидно, критиці підлягає і неефективність української зовнішньої політики, а за неї також відповідає президент. Президентський „екватор“ П. Порошенка збігся в часі з виборами у США і перемогою в них Дональда Трампа. Українська дипломатія драматично помилилася, виключаючи цей варіант. Це непрофесійний підхід – в іншій країні підтримувати конкретного кандидата. Практично це може означати, що Білий Дім за Д. Трампа вже не буде мати Україну одним зі своїх зовнішньополітичних пріоритетів. І ця помилка української дипломатії може недобрим чином датися взнаки у другій половині президентської каденції П. Порошенка.

ІСТОРІЯ

Хто впровадив кредитівки?

Левко Хмельковський

Уперше кредитні кооперативи виникли в Німеччині у 1850-их роках. Відомості про першу кредитну кооперативу датуються 1849 роком. Кооперативна ідея самопомогі застосовувалася у фінансовій сфері у вигляді організацій взаємного кредитування. Видатні німецькі кооператори – Герман Шульце-Деліч та Фрідріх Райфайзен – майже одночасно, незалежно один від одного, запропонували два принципово різні підходи до організації кооперативного кредитування: перший – для міського населення, другий – для сільського.

„Сільські каси“ Ф. Райфайзена створювалися з метою самопомогі сільському населенню. Фундаментальними принципами їх діяльності є відсутність членських внесків, необмежена відповідальність членів за борги товариств, надання позичок лише членам товариств, безоплатна робота у виборних органах управління. Товариство починало працювати на залучених під солідарну відповідальність фондах. Це давало можливість навіть найбіднішим селянам ставати членами кредитних товариств.

Г. Шульце-Деліч запропонував іншу модель кредитного кооперативу, яка в основі принципово відрізнялась від товариств Ф. Райфайзена, адже мала інший механізм діяльності. Ця модель отримала назву „Народний банк“, або „Ощадно-позичкове товариство“, і була створена для задоволення фінансових потреб переважно міських мешканців – ремісників, службовців та інших верств міського населення. Мета першого „Народного банку“, згідно з його статутом, полягала у наданні своїм членам позик, їхнім джерелом були вступні внески, резервний капітал, а також вклади та позики. Товариством керували загальні збори, комітет і правління.

Ідея кооперативного кредитування з Німеччини почала поширюватись в Австрію, Італію, Францію, Росію, Великобританію. На східноукраїнських землях одне з перших ощадно-позичкових товариств з'явилося у 1869 році у Гадячі на Полтавщині, а на західноукраїнських – у 1894 році у Перемишлі кредитне товариство „Віра“ заснував Теофіл Кормош.

У Північній Америці перша кредитна кооператива („Народна каса“) виникла у 1900 році у Канаді, в провінції Квебек. Його організатором був Альфонс Дежарден, француз за походженням, який

привіз ідею кооперативного кредитування з Європи. У США перша кредитна кооператива була створена у 1909 році. Ініціатором був той самий А. Дежарден.

Перша українська кооператива у США „Народна торгівля“ (кооперативна крамниця загального товару) в Шенандоа, Пенсильванія, була заснована 1887 року під проводом о. Івана Волянського. Згодом постали також фінансові кооперативи. 1952 року засновано кредитівки у Дітроїті й Філядельфії. До кінця 1950-их років створено додаткових шість кредитівок у Нью-Джерсі, Мериленді, Пенсильванії, Огайо, Нью-Йорку і Коннектикаті.

31 березня 1957 року кредитівки у США заснували Централю для координації їхньої праці та допомоги у створенні нових українських кредитівок. Централь новоствореного Товариства Українських Кооператив (ТУК) була в Нью-Йорку, головою обрано Івана Шепаровича. 1966 року осідок перенесено в Чикаго. 1974 року товариство переіменовано на Централю Українських Кооператив Америки (ЦУКА).

У Торонто 31 жовтня 1973 року офіційно засновано Українську Світову Кооперативну Рад. В конференції брали участь делегати з Канади, США, Англії, Австралії та Аргентини. В той час українська кооперація (у п'яти країнах) об'єднувала 74 діючі кооперативи з понад 80-тисячним членством.

В незалежній Україні перші кредитні спілки відновили свою діяльність в 1992 році (створено перші кредитні спілки в Кривому Розі та місті Стрий). Відновлення кредитних спілок відбувалося з підтримкою української діаспори з Канади та США. У червні 1992 року, в Києві був створений Всеукраїнський координаційний комітет з відродження кредитової кооперації в Україні.

На кінець 2009 року в Україні діяли приблизно 800 кредитних спілок. 19 травня 2016 року відбулась чергова XXIII Звітно-виборна конференція Національної асоціації кредитних спілок України, у якій взяли участь делегати від 88 кредитних спілок з 129 спілок-членів. Більшість кредитних спілок в Україні далі успішно розвиваються.

У цій публікації використано зокрема дослідження полтавського вченого Владислава Гончаренка „Кредитні спілки як фінансові кооперативи“.

ЦІНИ НА ПЕРЕДПЛАТУ НАШОЇ ГАЗЕТИ

ДРУКОВАНА „Свобода“ (на папері)

Члени УНСоюзу		Не-члени УНСоюзу	
Рік	Пів-року	Рік	Пів-року
80 дол.	45 дол.	90 дол.	50 дол.

ЕЛЕКТРОННА (www.svoboda-news.com)

40 дол.* на рік для всіх

ДРУКОВАНА І ЕЛЕКТРОННА

Члени УНСоюзу		Не-члени УНСоюзу	
Рік	Пів-року	Рік	Пів-року
85 дол.	50 дол.	95 дол.	55 дол.

Для тих читачів, котрі отримують друковане видання, передплата електронної версії „Свободи“ коштуватиме всього на 5 дол. більше.

СВОБОДА

Пам'ятаймо
про
Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич

Редактори: Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800

E-mail: svoboda@svoboda-news.com

Fax (973) 644-9510

Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:

Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: \$90.00 на рік, \$50.00 на півроку.
Для членів УНСоюзу – \$80.00 на рік, \$45.00 на півроку.
Електронна версія (www.svoboda-news.com) – \$40.00.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.

Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністрація / Оголошення	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040
	Fax (973) 644-9510
	E-mail adukr@optonline.net
Передплата	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040
	E-mail subscription@svoboda-news.com

Думки, висловлені в матеріалах, підписаних конкретним автором, не конче віддзеркалюють позицію редакції тижневика „Свобода“ або її видавця.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Почався Літературно-науковий конкурс Привітали „Свободу“ з святами

Фундація Українського Вільного Університету (УВУ) проголошує Літературно-науковий конкурс за 2016 рік. Премії конкурсу приходять з окремого фонду, який заснували 31 грудня 1997 року родини Стефана і Емілії Волянників та Теодора і Софії Швабінських з Огайо. Від того часу Фундація щороку проводить конкурс.

Просимо висилати свої твори, які вперше появилися друком у 2016 році (не перевидання) до бюро Фундації УВУ на адресу: Ukrainian Free University

Foundation, 136 Second Ave., New York, NY 10003 до 30 червня. Творчість може бути у формі повістей, новель, поезії, наукових есеїв, публіцистики тощо. Рішення журі буде проголошене у вересні, а лавреати будуть повідомлені та нагороджені на громадському зібранні до кінця 2017 року.

Аскольд Лозинський,
голова Фундації УВУ
Стефан Слущкий,
секретар
Нью-Йорк

Про „корисних ідіотів” та іронію історії

Окреслення „корисні ідіоти” походить ще з часів більшовицької революції та перших днів формування РСР, коли на Заході під ідеологічним впливом та частинної наївності з'явилися особи (багато навіть визначних), котрі своєю прихильністю та пропагандою комунізму допомагали влаштувати тюрму народів під назвою РСР. Серед українців теж були представники цього явища.

Сьогодні після провалу РСР, поважного розкриття його злочинів та після наївності щодо можливості феномену демократичної Росії та відкритого вторгнення Росії вже після розпаду РСР на території своїх сусідів, здавалося, що „корисних ідіотів” вже немає і не буде. Однак, виявляється, що в політиці все можливе. До речі, зокрема, серед американської лівизни навіть після таких значних подій агресій Росії появлялися і далі появляються прояви ностальгії за Росією советською та царською, Росією Достоевського, захисницею східного Православ'я. Про це ностальгічно говорить і диктатор Росії, рафінований у брехні Володимир Путін, визнання якого чомусь зростає не тільки в Росії, але також на Заході.

Зростає визнання зухвалого і відкритого злочинця, який має досвід винищення дітей і жінок в Алеппо, в Сирії через війська свого сурогата Башара аль-Асада – це іронія сьогоднішньої політики.

Але також подібними прикладами іронії сьогоднішньої історії стали інші явища, зокрема, після останніх президентських виборів в США. Вибраний Президент США, який за останніми даними здобув майже 3 млн. менше голосів, ніж його супротивник, не осудив останні перемоги В. Путіна ні у Сирії, ні у кіберпросторі.

Я особисто був проти кандидата у президенти Дональда Трампа. У саму виборчу ніч я був пригломшеним його перемогою. Я сподівався найгіршого у американській закордонній політиці, особливо щодо Росії та тим самим до України. Я досі не розумію і осуджую тих американців, зокрема українського походження, які не керувалися добром України при виборах. Я зрозумів, що їхні інколи патріотичні вислови – це просто блюзнірство. Один „корисний ідіот” навіть написав статтю після виборів у своїй власній газеті під заголовком „Америка перемогла”.

Однак, навіть при поразці може бути щось позитивного. І, здається,

так сталося і цього разу. Американська газета, напевно найбільш престижна, але також найбільш ліва, котра друкувала статті тенденційного „агента” РСР Волтера Дуранті про Голодомор 1932-1933 років, сьогодні своїм протиставленням до Д. Трампа стала відкрито проти Росії, вказуючи майже на кожному кроці про ворожі відносини між США і Росією, на ідеологічну і моральну прірву між демократією та диктатурою.

15 грудня 2016 року „Нью-Йорк Таймс” видав редакційну статтю під заголовком „Заперечення Дональда Трампа щодо Росії”, у якій вказується на досконале дослідження Центрального Розвідувального Управління про втручання Росії у виборчий процес США через кібернетичне „гакерство” на користь Д. Трампа та що вказівка на це прийшла від самого Володимира Путіна. Газета поставила питання: чи при існуванні такої сили доказів Д. Трамп є просто „корисним ідіотом”, чи може корисним для Росії, але далеко не ідіотом, бо це він робить тенденційно, хоча не зовсім зрозумілим мисленням, крім власної користі.

Газета покликається на твердження заступника міністра закордонних справ Росії Сергія Рябкова, який підтверджує існування контактів між Москвою та виборчим штабом Д. Трампа і підкреслює, що люди з штабу продовжують контакти з російськими представниками.

Мабуть, ще більш переконливою у злонамірах Д. Трампа є цитата, якою користується „Таймс”, від молодшого Дональда, сина обраного президента, який підтверджує, що бізнесові зв'язки Д. Трампа з Москвою походять ще з пізніх 1980-их років та що „росіяни становлять досить диспропорційну частину з наших активів, ми бачимо багато грошей, які походять з Росії”.

Тобто чи „корисний ідіот”, чи корисний кон'юнктурист – немає сумніву, що майбутній Президент США Д. Трамп корисний для Росії. Я ніколи не думав, що буду хвалити „Нью-Йорк Тамс” за прихильне і об'єктивне ставлення до справ, які мають безпосереднє відношення до України. Але я також ніколи не передбачав, що Росія знайде стільки „корисних ідіотів” серед самих українців.

Аскольд Лозинський,
Нью-Йорк

До редакції „Свободи” надійшло багато привітань газеті та її передплатникам від друзів тижневика у США, Канаді, Україні та інших державах світу.

Голова Світової Федерації Українських Жіночих Організацій Орися Сушко написала: „Нехай в цей благодатний час новонароджене Боже Дитятко принесе мир та спокій нашому батьківському краю України, та благословить ваші родини своїми щедрими ласками. Нехай Різдвяна зоря принесе у кожную сім'ю щастя і достаток, злагоду і любов”.

Директор Музею української діаспори в Києві Оксана Підсуха: „Бажаємо міцного здоров'я, тепла й затишку в оселі, миру й злагоди, здійснення мрій і бажань. Сподіваємося, що в 2017 році ми продовжимо співпрацювати з „Свободою” й надсилатимемо ще більше цікавих матеріалів про мистецтво української діаспори”.

Асоціація українських правників Америки: „Бажаємо Вам радісного Різдва та Нового Року, заповненого миром, любов'ю і щастям”.

Надіслали вітання Конгрес Українців Канади, Семінарія св. Василя в Стемфорді, Конектикат, Києво-Могилянська Фундація Америки, Євгенія Шевкунова з Посольства України у Фінляндії, Асоціація українців у Португалії, Асоціація української діаспори в Греції „Українсько-грецька думка”, Богдан і Віра Боднаруки з Товариства української мови в США, Наталя Бойко з Бережанського краєзнавчого музею, адміністратор „Енциклопедії української діаспори” Надія Заяць, голова Національної ради жінок України Люд-

мила Порохняк-Гановська, Ярослав і Євгенія Ликтеї з Вайтсборо, Нью-Йорк, Кароліна Бобонич.

Марія Лисобей надіслала римоване вітання:

*„Ось перша зірка сповіщає:
радість вселенська настає.
Христос рождається в цю мить
і вже навкруги коляда звучить”.*

Її підтримав Василь Шляхтич з Польщі:

*Добра в сім'ї і затишку в оселі,
Щоб щастя світла музика текла
В Різдвяні свята, щедрі і веселі.
Хай здійснює бажання рік Новий,
Родини у здоров'ї процвітають,
З чудовим святом радості і мрій
Ми щиро і сердечно Вас вітаєм!*

Надіслали вітання Наталя Бойко, Тетяна Будар і Василь Зорик з Бережан, Тернопільська область, Відділ зв'язків з громадськістю Національного університету „Острозька академія”, Олег Черногуз з Києва, Марта Осадца зі Львова, Богдан Микитин, Анатолій Сазанський з Миргорода та Олександр Панченко з Лохвиці, Полтавська область, Євген Цимбалюк з Рівного та інші. Василь Пахаренко з Черкаського національного університету ім. Богдана Хмельницького написав:

*Під обрусом – сіно,
На обрусі – свічка,
На всю хату пахне
Свіжа паляничка.
На втіху дорослим,
На радість малечі
Йде до нас у гості
Святий добрий вечір!*

„Просвіта” працює для України

Товариство української мови у США отримало нові вістки про діяльність „Просвіти” в Україні.

„Просвіта” в Самборі, Львівська область, провела ярмарок, на якому діти продавали зібрані речі, щоб купити потрібне для українських воїнів із Самбора на фронті.

А рівненська „Просвіта” провела зустрічі у своєму музеї з дітьми Маріюполя, познайомила їх з укра-

їнською культурою та давніми звичаями українського народу.

Полтавська „Просвіта”, яка недавно перевидала роман Леоніда Полтави „1709” про гетьмана Івана Мазепу, з групою артистів вирушила на фронт до українських воїнів, щоб дарувати їм українські книжки.

Віра Боднарук,
Норт-Порт, Флорида

Учасники благодійного ярмарку в Самборі.

РІЗДВО СВЯТКУВАЛИ УКРАЇНЦІ УСЬОГО СВІТУ

КИЇВ

Світлана Чорна

Учасники акції „Дідух для воїна АТО“, що відбулася в Національному центрі народної культури „Музей Івана Гончара“, відправили 6 січня на передову лінію війни різдвяні дерева, зв'язані з жита, пшениці, вівса й оздоблені сухоцвітами та жовто-блакитними стрічками.

„Такий солом'яний оберіг господар заносить до хати на Святвечір, напередодні Різдва Христового і він є символом миру, злаго-

ди, добробуту, багатого врожаю“, – пояснила молодший науковий співробітник Українського центру культурних досліджень Інна Александрова.

Акцію „Дідух для воїна АТО“ члени просвітницької громадської організації „Соловецьке братство“ проводять вже втретє. „Збіжжя, з його в'язали дідухи, вирощене на західних теренах, на Прикарпатті, – розповів голова „Соловецького братства“ Георгій Лук'ячук.

На акцію зібралися люди з Рівненщини, Полтавщини, Харківщини, Донеччини й Криму, зокрема і вимушені переселенці.

В Музеї Івана Гончара відбулася акція „Дідух для воїна АТО“. (Фото: Георгій Лук'ячук)

СІЕТЛ, Вашингтон

Володимир Мигович

На зимові свята аматори сцени підготували новий український проєкт – музично-пісенну розважальну програму „Тиха ніч Різдва“, яку 7 і 8 січня показували в Auburn Performance Arts Center поблизу Сієтла. Програму запропонував композитор-пісняр Олег Майовський, який недавно з сім'єю прибув до США і тепер сприяє пошуків мистецького життя української громади штату Вашингтон.

Цікавість до українського мистецтва і народних традицій привели до театру не тільки українство, а й американського та російського глядача. Глядацька зала була заповнена. Оркестри, хори, окремі співаки та музиканти виконували стародавні та

клясичні українські колядки, віншування, сценічні композиції. У святковому дійстві на сцені брали участь подружжя і навіть цілі сім'ї з дітьми, що тепло сприймалось у залі.

О. Майовський та Анна Ільїн співали авторські ліричні пісні на Різдвяну тематику. Гостями були відомі в Україні бандурист Валентин Лисенко і Народний артист України співак Віктор Павлік з сусіднього Орегону. Твори О. Майовського у виконанні В. Павліка зривали щирі оплески.

Спонсорами і меценатами цього Різдвяного святкування були компанії „Tyler Construction“, „Friendly Food“, „Fine Designs“, „Ukrainian Credit Union“, газета російської громади „Наші весті“ та інші. Звукооператорські та освітлювальні послуги безкоштовно надало підприємство Василя Мулярчука „Talent International“.

Народний артист України Віктор Павлік співає з дитячим хором „Світанок“. (Фото: Володимир Мигович)

КРОПИВНИЦЬКИЙ

Світлана Орел

Уже 12-ий рік тривають у місті влаштовують у обласній філармонії вечори духовної музики „Різдвяні передзвони“.

Гостями свята були у минулі роки академічний камерний хор „Київ“ під керівництвом лавреата Шев-

ченківської премії Миколи Гобдича, хори православних храмів міста.

6 січня апотеозом свята духовної музики став виступ Черкаського народного хору „Коляда іде“ під керівництвом заслуженого діяча мистецтв Леоніда Трохименка. Це було театральне дійство, вертеп, з чудовим талановитим артистичним і вокальним наповненням. Зала підспівувала відомим колядкам та щедрівкам.

Вифлеєм, Ізраїль

Світлана Глаз

Найголовніші урочистості Різдва за традицією тиждень тривали у Вифлеємі, де в місті юдейського царя Давида народився Ісус Христос. Також у православних храмах Єрусалиму, Назарета, Яфи, Гайфи відбулися Богослужіння на честь Різдва Христового. Храми і вулиці міст були святково прикрашені китицями квітів, на дзвіницях били у дзвони.

У Вифлеємі, в храмі Різдва Христового, відбудованого в 565 році, у срібному обрамленні напи-

сано латиною „Тут від Диви Марії народився Ісус Христос“. У свято в храмі Вифлеєма служили православні греки, вірмени та араби-християни. Почалися урочистості з хресної ходи від Єрусалимської Патріархії до місця народження Ісуса Христа, який очолив Патріарх святого града Єрусалима і всієї Палестини Теофіл III. У ніч на 7 січня в базиліку Різдва зібралися також українські священики та віруючі.

Українську громаду Ізраїля з Різдвом привітав Посол України в Ізраїлі Геннадій Надоленко. Посол подякував громаді за підтримку України і побажав гарних та мирних свят.

Хресна хода прибуває до Храму Різдва у Вифлеємі.

РІВНЕ

Євген Цимбалюк

До обласної адміністрації, аби привітати її працівників з Різдвом Христовим, завітала 6 січня багатодітна сім'я Біруків з села Великий Олексин, що у Рівненському районі.

У складі гурту – батьки з 19 дітьми. Вони виконали низку колядок. Родини Біруків вважається найбільшою в Україні. Минулого року колядували разом

з Оксаною та Олександром Біруками 16 їхніх дітей – вісім рідних і вісім прийомних. Тепер до родинного гурту додалося ще двоє хлопчиків та дівчинка, яких подружжя забрало на виховання з школи-інтернату.

Батьки приділяють велику увагу патріотичному вихованню дітей. Хлопчики та дівчатка грають на музичних інструментах, співають, вивчають чужоземні мови, малюють. Нещодавно сімейний музичний колектив став одним з переможців Всеукраїнського конкурсу „Патріотична весна“.

Колядує родина Біруків. (Фото: Євген Цимбалюк)

САВТ-БАВНД-БРУК, Нью-Джерзі

14 січня Школа українознавства при Українській православній церкві св. Андрія Первозваного в Савт-Бавнд-Бруку, Нью-Джерзі, теж колядувала в „Українському селі“.

У колядуванні взяли участь бать-

ки, вчителі Галина Маринець (директор), Оксана Наливайко, Христина Слупська, Ольга Маринець, Оріся Демич, Ліда Проць, Слава Данищук, Еля Гуцул, о. Василь Шак, а також бувший посадник міста Рендолф, дорадник Шкільної Ради Українського Конгресового Комітету Америки Роман Гіряк.

Учасники колядування з Школи українознавства.

Відбулося фолклорне свято „Щедрівочка“

Володимир Єфімов

ДНІПРО. – У Будинку українських мистецтв з ініціати́ви директора Валентини Слободи 13 січня відбулося фолклорне свято „Щедрівочка“. Будинком цим заходом приєднався до мистецької акції всієї України „Щедрик-100“ на відзначення 100-річчя першого виконання всесвітньовідомого українського „Щедрика“, створеного композитором Миколою Леонтовичем.

Ініціатором акції став викладач хорового мистецтва Вінницького гуманітарно-педагогічного коледжу Назарій Давидовський, який з народною жіночою капелею „Соломія“ розпочав її. До цієї мистецької акції приєдналося багато багато колективів як відомих, так і маловідомих.

У Дніпрі щедрівки співали фолклорні гурти та окремі співаки з усієї області, в тому числі з місцевих музичних шкіл ансамблі „Заграва“ та „Україночка“, „Дзвіночки“ та „Червона калина“, а також солісти-вокалісти Наталія

Деканенко, Тетяна Окіпна, Тетяна Далецька (ансамбль „Відлуння“). у супроводі фортепіано (лауреат міжнародних конкурсів, викладач бельгійської консерваторії Артур Нікулін).

Спობався виступ гостей з селища Сурсько-Литовського (розповідь священника та пісні „Щедрик“ і народна білоруська) на тему „Як щедрують білоруси та як готують свою кутю“.

В актовій залі, на великому кіноекрані демонструвалися відеоролики про перше виконання „Щедрика“ хором під керівництвом Олександра Кошиця (1922 рік), Національним хором ім. Григорія Верьовки, про хорову акцію у Києві, а також „Український „Щедрик“ підкорює світ“ (виконавці з Китаю, Німеччини, Литви, Британії, США та інші).

Дійство закінчилося „Святом щедрої куті“, де господині розповіли про власні рецепти приготування цієї української обрядової страви, після чого щедро пригостили усіх присутніх кутею та іншими різдвяними стравами.

Співає „Щедрівочку“ фолклорний гурт „Заграва“ музичної школи з Дніпра.

СОМЕРСЕТ, Нью-Джерзі

На Різдво 7 січня завірюха не налякала колядників з Української еван-

гельської церкви в Савт-Рівер і Спілки Української Молоді з Ньюарку та Ірвінгтону, які прийшли колядувати до старших мешканців „Українського села“. (Фото: Левко Хмельковський)

Дівчата з Савт-Рівер, Нью-Джерзі, прийшли з колядою.

Богдар Кардаш з акордеоном підтримав колядників Спілки Української Молоді.

2200 Route 10 West, Suite 109
Parsippany, NJ 07054
(973) 538-3888 • Fax: (973) 538-3899

ROXOLANA

INTERNATIONAL TRADE, LTD
e-mail: roxolanaltd@roxolana.com
web: www.roxolana.com

ROXOLANA Travel

- У нас можна замовити авіаквитки на будь-які авіакомпанії до більшості європейських країн.
- Візові послуги до України (без запрошення).
- Зустрічаємо і відвозимо на літовище.
- Пашпортні послуги. Обмінюємо старі пашпорти на нові українські.

ROXOLANA Money Service

ПЕРЕСИЛАЄМО ГРОШІ В УКРАЇНУ:

\$100 - \$7	\$500 - \$12	\$900 - \$20
\$200 - \$10	\$600 - \$15	\$1000 - \$20
\$300 - \$12	\$700 - \$17	\$1500 - \$37.50
\$400 - \$12	\$800 - \$17	\$2000 - \$50

Маємо ліцензію на пересилку доларів. Також пересилаємо в інші країни.

* Додаткова оплата за доставку. Існують певні обмеження.

ЗАМОВЛЯЙТЕ

Харчовий пакунок „Родинний“ з каталога **вміст пакунка:**

борошно - 20 ф., гречка - 10 ф., олія - 1 гальон, тушонка - 3 ф., саямі - 3 ф., родзинки - 3 ф., дріжджі - 1 ф., кава мелена - 2 ф., шоколад - 2 плитки. Ціна \$99 за 51 ф.

ПАКУНКИ В УКРАЇНУ

МОРЕМ • АВІА

Вага від 10 до 150 фунтів *

- Пересилайте пакунки до нас через UPS.
- Додаткова знижка для організацій.
- Користуючись нашими ARS наліпками.
- Для замовлення наліпок, для підбору пакунків телефонуйте: (973) 538-3888.
- Пакунки до Росії, Латвії, Литви, Естонії, Білорусі, Молдови, Казахстану, Грузії, Вірменії, Польщі, Чехії і Словаччини.
- Готові продуктові пакунки з каталога.
- Медикаменти на замовлення до України.

1-888-PAKUNOK (725-8665)

Передплачуйте і читайте „Свободу“

- 120 років на службі діаспорі
- найповніша інформація з життя українських громад в Америці
- електронний архів – www.svoboda-news.com

Відділ передплати: **973-292-9800 дод. 3042**

Річна передплата – \$90. Додайте лише \$5 і матимете обидві версії – паперову і електронну

АКТУАЛЬНЕ

Росія переслідує Білоруську церкву

Архієпископ Святослав (сидить праворуч) і о. Зіновій Жолобак з парафіянами Білоруської автокефальної православної церкви. (Фото: Сергій Тригубович)

Левко Хмельковський

ГАЙЛЕНД-ПАРК, Нью-Джерсі. – 6 січня настоятель Білоруської православної церкви Жировицької ікони Матері Божої, митрофорний протоієрей о. Зіновій Жолобак разом з парафіянами вітав Архієпископа Святослава, предстоятеля Білоруської Автокефальної Православної Церкви (БАПЦ), яка формально у Білорусі не існує. Щоправда, у Білорусі діє суспільно-релігійне Білоруське християнське об'єднання ім. св. Софії Слуцької, мета діяльності якого – відновлення БАПЦ у Білорусі.

Історія цієї церкви нагадує страдницький шлях Української Греко-Католицької Церкви, переслідуваної більшовиками. Білоруська православна автокефалія почалася з часів Великого князівства Литовського, коли князь Вітовт багато зробив для встановлення Велико-Литовської

Православної митрополії. Біблія Франциска Скорини стала третьою у Європі і з'явилась майже на 100 років раніше від Біблії Івана Федорова.

Церковний собор у Пінську у 1791 році проголосив автокефалію Православної церкви. Однак білоруські землі захопила Російська імперія і автокефалія Церкви була ліквідована. Більшовики остаточно знищили БАПЦ. У 1942 році, під час Другої світової війни, БАПЦ була відроджена, але вже у 1944 році її єпископат був змушений емігрувати.

Наразі на батьківських землях діє Білоруська Православна Церква, яка проголошена екзархатом Російської Православної Церкви (РПЦ), канонічним підрозділом Московського Патріархату, який ревно стереже свої впливи і не допускає визнання БАПЦ.

У 1948 році Архієпископ БАПЦ Сергій (Охотенко) оселився в Австралії, а Єпископ Василь — у Нью-Йорку. Єпископ Сергій був українцем з села Малі Горошки Житомирського повіту. За пастирську діяльність та українські національні переконання в 1937 році більшовики заарештували Архимандрита Сергія і вислали на примусові роботи до Бердянська, де він працював на Бердянських рибних промислах, а з перших днів німецької окупації став настоятелем Мелітопольського собору та непохитним прихильником Української православної автокефалії.

Парафію БАПЦ у США заснували у 1950 році емігранти, які виїхали з Білорусі під час Другої світової війни. На початках свого існування парафія винаймала приміщення у Брукліні. У 1956 році парафіяни придбали будинок сучасної катедрі. 3 листопада 1957 року у катедрі відбулась перша урочиста Служба Божжа. Катедральний собор св. Кирила Туровського – головний храм БАПЦ, розташований у Брукліні.

6-7 січня Різдвяні Служби Божі відслужив у Гайленд-Парку Архієпископ Святослав (В'ячеслав Логін). Він народився 26 листопада 1964 року у Чернігові, в родині інженерів В'ячеслава та Людмили Логіних.

У 1986 році закінчив Київський політехнічний інститут, теж працював інженером. Сам він каже, що Чернігів багатий на православні святині, тому перебування у місті кличе до Церкви. У 1994-1999 роках він навчався в Київській духовній семінарії Київського Патріархату, а у 1999-2000 роках вчився на теологічному факультеті Манітобського університету. 17 грудня 2000 року був висвячений у сан священника БАПЦ, в лютому 2008 року прийняв монаший постриг з іменем Святослава.

Архієпископ Святослав розповів, що хоча парафії БАПЦ у Білорусі не існує, однак у Іродно, Гомелі, Мінську, Вітебську, Слонімі, Светлогорську та інших містах збираються на спільну молитву вірні БАПЦ. За кордоном парафії БАПЦ діють у США, Канаді, Австралії, Англії. Прагнення православних білорусів до автокефалії РПЦ переслідує ще жорсткіше, ніж в Україні. Архієпископа Святослава не пропускають до Білорусі на її кордоні.

Тому з особливою вдячністю православні білоруси сприймають духовну опіку Київського Патріархату і підтримку Української Православної Церкви США. Про це нагадав парафіянам у проповіді й молитвах о. Зіновій Жолобак, уродженець села Сваричів, Рожнятівського району, Івано-Франківської області. Про це говорив ім у проповіді 7 січня Архієпископ Святослав.

Selfreliance
Ukrainian American Federal Credit Union

ДОСТУП ДО СВОЇХ РАХУНКІВ З НАШОЮ

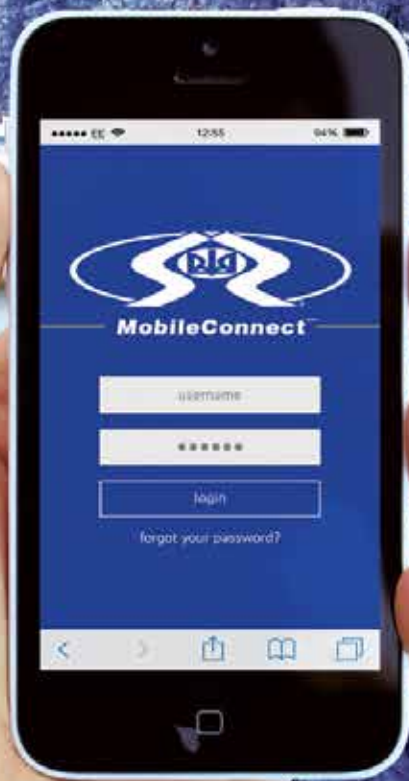
MOBILE App

РЕЄСТРУВАННЯ
НОВОГО
КОРИСТУВАЧА
В РЕЖИМІ
РЕАЛЬНОГО ЧАСУ

ЗНАХОДЖЕННЯ
НАЙБЛИЖЧИХ БЕЗПЛАТНИХ
БАНКОМАТІВ (АТМ)

ФОТОГРАФУВАННЯ
ТА ДЕПОЗИТ ГРОШОВОГО ЧЕКА

ПЕРЕВІРКА ЗОБРАЖЕННЯ
ВИПЛАЧЕНИХ ЧЕКІВ

Scan to download
Android app

Scan to download
iPhone app

Легкий доступ будь-де і будь-коли!

Послуга доступна тільки існуючим і новим членам Кредитівки за допомогою мобільного пристрою чи мобільного "smart" телефону. Якщо не зазначено інше в контексті, "linked SUAFUCU accounts" або "linked accounts" відносяться до всіх Ваших рахунків у Самопоміч, що Ви долучили до MobileConnect™. Просимо читати "Truth in Savings" інформацію, щоб довідатися про всі вимоги стосовно рахунків у Кредитівці "Самопоміч". Докладні інформації про цю послугу подані у www.selfreliance.com/disclosures/. За докладною інформацією телефонуйте на безкоштовний № 888.222.8571.

Your savings federally insured to at least \$250,000
and backed by the full faith and credit of the United States Government
NCUA
National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

SELFRELANCE.COM
2332 W. Chicago Ave. Chicago IL 60622 773-328-7500

Full Financial Services

302 E. Army Trail Rd. Bloomingdale IL 630-307-0079
5000 N. Cumberland Ave. Chicago IL 773-589-0077
136 E. Illinois Ave. #100, Palatine IL 847-359-5911
734 Sandford Ave. Newark NJ 973-373-7839
558 Summit Ave. Jersey City NJ 201-795-4061
60-C N. Jefferson Rd. Whippany NJ 973-887-2776

ПОДОРОЖІ

Від „Гайдамацької Січі“ до отаманів Холодного Яру

Світлана Орел

На свято Покрови 30 мешканців Кропивницького, організованих істориком-просвітянином Юрієм Митрофаненком, вирушили у подорож, щоб глибше пізнати рідний край, зрозуміти і відчувати тих його захисників. Серед нас був і один із захисників Донецького летописця Євген Сушко.

Мандрівники відвідали Володимира Вознюка із села Цибулевого – людину цікаву й незвичайну. Уродженець сусіднього Чигирини, де все дихає історією, він осів у селі й викупив кілька покинутих хатин з метою створити заповідник „Гайдамацька Січ“. Мальовни-

ча садиба оточена козацьким часоколом з викладеними камінцями і дерев'яними плащечками-стежечками. Квіти прикрасили стіни будівель (робота дівчинки з сусіднього інтернату) й подвір'я (захоплення дружини Люби).

Багато давньої кераміки знайдено на сусідніх полях, кілька давніх ступ і жорен, дивні інструменти, яким вже по тисячі років, камінці, про які він може довго розповідати. А ще тут є крамниця цілющих трав, курінь, вогнище для приготування козацької кулеші, величезний критий віз з різноманітним начинням і справжня козацька вежа з малиновим прапором та написом „Гайдамацька Січ“. Усе

зроблене власними руками, цікаве, дихає українською старовиною.

З садиби відкривається горбиста і безмежна панорама. Поля, в осінню пору із зеленою озиминою, з одного боку обрамляє Чорний ліс з славновісним озером, у якому ні вчені, ні мандрівники досі не можуть визначити, якої ж воно глибини і чи є у ньому взагалі дно, з іншого – ледь мріє Чутянський ліс, що був прихистком для гайдамаків.

На цих просторах римляни, скити, сармати, Київська Русь, козаки залишили слід на цій землі і в крові. В. Вознюк годинами може розповідати про минуле, він ніби бачить перед собою ці народи, тих воїнів, їхній побутовий та історичний шлях. Деякі односельці знаходять на полях багато цікавого: один чоловік протягом певного часу знайшов 16 скитських мечів, інший – цілий згорток з бронзовою кінською зброєю дохристиянських часів.

В. Вознюк розробив туристичний маршрут від садиби через велику леваду до дивної скелі, до якої приїждять всілякі віщуні, аби набратися якоїсь, зрозумілої і відчутної тільки їм енергії. Поряд – витoki річки Інгулець, а над скелею невелика місцина – Перунове капище, де давні українці молилися своїм тодішнім богам. Є тут і невеликий художній музей, і так звана „Скитська катівня“, і крини-

Камінь на місці хати отамана Пилипа Хмари.

ця трьох бажань, і безліч усього цікавого й загадкового, що досягнути і зрозуміти за один приїзд неможливо.

Село Цвітне було відоме своєю керамікою. Нині цей промисел фактично зник, але це село ще й мала батьківщина одного з найвідоміших отаманів Холодного Яру Пилипа Хмари. На місці, де колись стояла його хата, тепер пам'ятний камінь. А про минуле свідчить племінник отамана Юрій Хмара, який

(Закінчення на стор. 13)

Садиба Володимира Вознюка в селі Цибулевому. (Фото: Микола Правда)

Дерев'яну церкву в Дрогобичі охороняє ЮНЕСКО

Олександр Костирко

В 2013 році до списку світової спадщини ЮНЕСКО було внесено 16 українських дерев'яних церков, вісім з яких знаходяться на території Польщі, а вісім – в Україні. Першою у цьому списку значиться дрогобицька церква св. Юра, як найкраще збережена зовні та всередині історична, культурна та релігійна пам'ятка. У травні мені пощастило відвідати цю церкву.

Живучи серед величезних лісових масивів, українці з деревини будували храми, аж поки з Візантії не прийшла мода на кам'яні храми. Таких стало все більше, та залишались ще місця, де берегли старовинні дерев'яні споруди.

Серед них і є церква св. Юра в Дрогобичі, побудована в селі Надіїв без жодного цвяха, деревина кріпилася спеціальними кілками. Теперішні майстри, на жаль, при ремонті церкви уже користувались металевими гвіздками. Але, напевно, найбільша цінність – повністю збережений іконостас та розписи XVII ст., які виконав народний маляр Стефан Медицький.

Деревину, перш ніж з неї будувати церкву, вимочували кілька десятиліть у спеціальних соляних розчинах і лиш потім приступали до будівництва. Саме завдяки цьому деревина ставала стійкою до погодних умов, не боялася часу, її не пошкоджували комахи, а також не боялась вологи та мала серйозний опір вогню.

Церкву у 1657 році перевезли в Дрогобич, де місцеві жителі узялись її прикрашати і вдосконалю-

вати, стіни і стелю почали вкрити різноманітними розписами на біблійну тематику. В 1670 році постала нова дзвіниця. До 1711 року церква набула вигляду, близького до сучасного. Наступні зміни стосувалися тільки заміни зношених частин.

Найбільшою цінністю церкви є розпис С. Медицького. З зображень на стінах храму можна дізнатись про тогочасні погляди українців на рай та пекло, гріхи та й навіть про моду тодішніх жителів Дрогобича. Ось пара коханців та п'яниця, якого чорт везе на тачках у вогняну пащеку змія. Вражає зображення пекла, у якому чомусь перебувають самі жінки.

На іконі відтворено стра-ту одного з апостолів Христа на Мальті, зображено ката у капе-

люсі, людей у одязі міщан XVIII ст., які спостерігають за дійством, дрогобицькі будівлі та гори, які своїми контурами нагадують Карпати. Автор хотів сцену з Нового Завіту зробити ближчою та зрозумілішою людям, які часто не вміли читати, не мали доступу до освіти.

Вгорі на іконостасі розміщена ікона, на якій зображений апостол, що малює ікону разом із учнем. Дослідники припускають, що в образі апостола намальований сам художник, а майстерня нагадує місце праці малярів XVII ст. На одній зі стін намальовали мецената, що спонзорував розпис. Позаду нього на колінах моляться його діти, одна дитина вдягнена у трохи світліший одяг і стоїть осторонь інших – так малювали душі і

Охоронна грамота ЮНЕСКО.

Дрогобицька церква св. Юра. (Фото: Олександр Костирко)

це означає, що в час роботи хтось із дітей мецената помер.

На відміну від своїх кам'яних побратимів, дерев'яні храми не мають такого вічного запасу міцності. Час грає не на їх користь, а до цього додайте ще небезпеку пожеж і інших катаклізмів і зрозумієте, чому їх залишилось так мало. Та й більше їх не стає, бо вже нікому будувати такі шедеври. Отож, не варто втрачати свій шанс доторкнутися до історії, допоки вона не вислизнула з наших пальців.

Церкву св. Юра закрили в 1961 році, а вже у 1974-1975 роках було проведено оновлення під керівництвом Івана Могитича. Зараз тут музей. Кожен може прийти і доторкнутися до минулого.

Відбувся VI Всеукраїнський конкурс хорових диригентів

Георгій Лук'янчук

КИЇВ. – 21-25 листопада 2016 року відбувся VI Всеукраїнський конкурс хорових диригентів. Його організували Національна всеукраїнська музична спілка та Хорове товариство ім. Миколи Леонтовича з підтримкою Міністерства культури України і Національної музичної академії ім. Петра Чайковського. Найбільший вклад в успішне його проведення внесли діячі музичної культури Євген Савчук, Володимир Рожок, Леся Олійник та Ольга Голинська.

Автором ідеї конкурсу і фундатором змагання, а також незмінним головою журі був видатний український хоровий диригент, педагог і громадський діяч, народний артист України, лавреат Національної премії ім. Тараса Шевченка, голова Національної всеукраїнської музичної спілки, проф. Є. Савчук. Конкурс мав виявити молоді таланти у хор-

Євген Савчук (праворуч) вітає переможця конкурсу Дмитра Савона.

майстерській справі, перспективи й подальші обрії її розвитку.

Конкурс проходив у трьох турах. Виконання музичних творів з повно-

цінними колективами в першому турі забезпечував студентський хор Національної музичної академії України, а другий та третій тури

пройшли на базі Національної заслуженої академічної хорової капелі України „Думка“. Це дало унікальну можливість молодим хормайстрам попрацювати із найфаховішими колективами держави, особливо на завершальному етапі турніру.

До журі входили професіонали музичної справи Є. Савчук (Київ), Микола Кулик (Львів), Сергій Прокіпов (Харків), Ніна Заболотна (Одеса), та В. Рожок (Київ). Вони визначили сімох переможців конкурсу.

Головну нагороду здобув Дмитро Савон, хорист Національної заслуженої академічної капелі України „Думка“. Лавреатом першого ступеня став Сергій Яковчук зі Львова, диригент Державної заслуженої академічної капелі України „Трембіта“.

Автор багатьох творів для хорових колективів, композитор Леся Дичко побажала переможцям та всім учасникам конкурсу творчих успіхів у підтриманні світової слави вітчизняного хорового мистецтва.

Будуймо Україну...

(Закінчення зі стор. 4)

1. Оптимальна система набуття громадянства України. Дивно виходить: після згаданого референдуму, на якому за незалежність проголосували 90.32 відс. з 84.18 відс. мешканців УРСР, які мали право голосувати, українське громадянство отримали всі, хто мешкав на той час на території нашої республіки. А заодно – близько 10 відс. противників української незалежності. Хоча всі ті, хто проживає у нас, але не бачить себе громадянином України, мали б або покинути Україну, або отримати лише право на постійне місце проживання з обмеженнями щодо виборів і державної служби.

2. Ефективна кадрова політика на державній службі. У нас переважає радянська спадщина. По-перше, кадрову політику на державній службі визначає перша особа відомства (міністерства, адміністрації, організації і т.д.) часто на підставі особистої відданості. По-друге, державослужбовець не обов'язково ісповідує українські цінності. По-третє, від співробітника вимагається фаховий вишкіл в рамках імперських цінностей. Українська державна кадрова політика має передбачати: український патріотизм; відсутність особистого чинника керівника; наявність фахових навиків або здатність до засвоєння відповідних фахових навиків, характерних для демократичних суспільств, а не імперій тощо.

Необхідно радикально спростити відкликання неефективного працівника з посади у владі, чітко дотримуючись українського законодавства.

3. „Інвентаризація“ всіх наших потреб і можливостей, включаючи експортні можливості та імпорتنі потреби. На основі її результатів змодельовати функціонування та розвиток держави і максимально замкнутої української економіки. Згадана модель має обов'язково передбачати, щоб українська економіка, зважаючи на агресивність російського сусідства, при потребі могла б обходитися без імпорту з країни-агресора.

4. Оптиміальний адміністративно-територіальний устрій нашої держави. Розділяючи УРСР на

25 областей і 490 районів, імперський СРСР успадкував і розвивав одну з ключових функцій імперій – уярмлення українського етносу. Тепер доцільно скоротити кількість (на порядок?) областей (за спільними цінностями мешканців?) та укрупнити (в чотири-п'ять разів?) райони (за традиціями?), зосередивши там основу місцевої влади, а не, як було УРСР – в обласних центрах.

5. Нова структура формування собівартості продукції і послуг, яка обов'язково має передбачати, що частка платні становить 40-60 відс.

6. Ефективна українська влада і захист від „п'ятої“ колонії.

Неефективність, і навіть слабкість влади в Україні, зумовлена спадком від СРСР – коли у будь-якому міністерстві чи відомстві всі рішення (і стратегічні, і тактичні) приймаються керівництвом, не враховуючи думки державослужбовців, які безпосередньо відповідають за даний напрямок. У контексті реформування існуючої системи влади було б доцільно, принаймні на перехідний період (чотири-п'ять років), забезпечити „зміщення згори донизу“ точки прийняття рішення і таким чином підвищити відповідальність і ефективність рядових співробітників, а відтак – ефективність всієї владної системи. Крім того, це ефективний спосіб мінімізації впливу антиукраїнських елементів.

7. „Перезавантаження“ правоохоронної сфери. Позитивним кроком є запровадження поліції, замість радянської міліції. Але решта правоохоронних органів в нашій державі збереглися, по суті, такими, як були в УРСР. Хоча ще на початку 1990-их років пропонувалося, щоб певний час (два-три роки) існували дві паралельні структури (міліція, КГБ (тоді ще не було СБУ), прокуратура, суди) з поступовим „перетоком“ частини кадрів через народну оцінку („фільтрацію“) зі старих у нові структури. До цього пропонувалося додати набір нових кадрів при зменшенні до середньоевропейського рівня їхньої загальної чисельності. Доречно згадати, що у Львові ще в 1990-их роках створено муніципальну варту, на базі якої напрацьовувався національний досвід для можливого запровадження в інших регіонах. Тепер цей досвід

може бути актуальним.

8. Реформувати українську енергетику з метою унезалежнення від Росії.

9. Запровадити українську фінансово-банківську систему, включаючи валюту.

Квітуча європейська національна держава Україна

Кожну із згаданих засадничих реформ вартувало би поглиблено опрацювати і зформувати плян їх втілення. За оцінками 1990-их років, для втілення п. 1 треба один рік; пп. 2-4 – один-два роки; 5-7 – два-три роки; 8-9 – п'ять-шість років.

Впровадження згаданих принципів і реформ означає, що в процесі творення нової України треба „перезавантажувати“ всю владу, а не тільки змінювати окремих посадовців верхньої ланки, як це було дотепер. При цьому призначенні на кожну державну посаду треба керуватися індивідуальним підходом. Довелося б пережити кадрові „турбуленції“ – змінювати чиновників доти, доки не буде знайдений прийнятний.

Неприйнятним для України є використання носіїв неукраїнського досвіду для прийняття державних рішень. Адже ті, хто тут не формувався, як індивід і фахівець, об'єктивно, при всьому бажанні, не можуть відчувати всіх особливостей розвитку нашої нації, української ментальності, традицій, а відтак приймати виважені однозначні позитивні для нашого народу рішення. Для врахування при українському державотворенні закордонних напрацювань, можна і треба залучати чужоземний досвід шляхом призначення визнаних чужоземних фахівців радниками. Однак, рішення мають ухвалювати тільки місцеві кадри.

Необхідною умовою такого перезаснування нашої держави, як національної, окрім згаданого патріотизму державних чиновників та інших чинників, є єдиний порив українського народу і формування ним нової, національно-патріотичної, неолігархічної влади. Є багато варіантів (механізмів) творення такої політичної сили. Один з них – фактичне об'єднання зусиль всіх національно-патріотичних сил України при переважанні держав-

них інтересів над особистими амбіціями (на кшталт Народного Руху України кінця 1980-их – початку 1990-их років).

Крім цього, враховуючи практичний досвід останніх століть, треба створити систему ефективного протистояння відпрацьованій імперіями традиції дискредитації, неутралізації чи ліквідації українських патріотів, провідників громадської думки та патріотичних сил. Навпаки – треба налагодити систему вишколу кількох (кількох десятків?) кандидатів на зайняття найвищих посад, їх підтримки і захисту.

Та найважливіше – змінювати ментальність формування суспільної думки: в авторитарних режимах позиція влади формує думку народу, а в демократичних думка народу визначає позицію влади. Зміна ментальності процес довший, ніж п'ять-10 років, особливо коли є активна протидія цьому ззовні.

Як один з прикладів неналежної діяльності можна згадати ситуацію з Нідерландами після референдуму там щодо асоціації „Україна-ЕС“. Якщо б в державі, в т.ч. у системі української дипломатії, були запроваджені згадані принципи і реформи, у Посольстві України в Нідерландах була б оптимальна кількість співробітників і нормальне фінансування, то можна було б вимагати відповідної роботи Посольства, а відтак очікувати позитивного налаштування населення до України на референдумі. Проте нема ні першого, ні другого, ані третього. Загалом виходить дивно: на дипломатію покладаються великі надії, а дипломатичний корпус зменшується.

Фактично йдеться про заснування держави наново – за новою моделлю, яка була б органічно більш прийнятна на наших теренах, аніж теперішня. Інакше наша держава приречена бути колонією з постійною загрозою розпаду, якою б не була її назва: Україна, УРСР чи Малоросія.

Втілення згаданих принципів і реформ сприяло б також посиленню держави Україна, а відтак – протистоянню агресії з боку Росії.

„Високий замок“, 6 грудня

Богдан Соколовський – український експерт в галузі енергетичної безпеки, Львів.

ПОСТАТІ

Легенда українського мовознавства

Світлій пам'яті закарпатського філолога Павла Чучки

Олександр Гаврош

Лише рік і кілька місяців не дожив відомий закарпатський мовознавець Павло Чучка до свого 90-річчя. Все життя він був у русі, йому завжди бракувало часу. І навіть останні свої дні проводив у роботі над словником. На цей раз вже третім – „Словник українських говорів Ужгородщини“.

Попередні два словники були вагомим досягненням не тільки в українському, але й загальнослов'янському мовознавстві. 40 років учений збирав і досліджував закарпатські прізвища. Підсумком цієї праці стала докторська дисертація та книга „Прізвища закарпатських українців: Історико-етимологічний словник“ (2005).

Цей словник не має аналогів в усьому слов'янському світі. Тут вміщено не тільки реєстр 12 тис. прізвищ регіону станом на 1945 рік, але й подано географію фіксації, перші згадки в історичних документах і можливе пояснення прізвища. Велетенська робота, якій вчений присвятив ціле життя.

Окрім цього, Павло Чучка видав ґрунтовне 700-сторінкове дослідження „Антропонімія Закарпаття“, де подає теоретичні напрацювання на цю тему.

Уже, здавалося би, у 80-річному віці можна спочивати на лаврах. Але проф. П. Чучка береться за другий фундаментальний словник – „Словник слов'янських імен українців“. І знову його праця перевершує всіх дотеперішні не тільки в Україні, але й за її межами.

А наприкінці життя невтомний філолог розпочинає працю вже над третім своїм словником – діалектів рідної Ужгородщини.

Свій намір учений пояснював тим, що мова постійно змінюється. Відходять в небуття цілі мовні пласти. Тому важливо їх зафіксувати. Якщо діалектні словники східного Закарпаття вже є (наприклад, „Словник закарпатської говірки села Сокирниця Хустського району“ проф. Івана Сабадоша), то західне Закарпаття, яке має свої мовні особливості, такої наукової роботи ще не мало. Уродженець Баранинців поблизу Ужгорода, проф. П. Чучка збирав матеріали протягом життя.

Останні роки, місяці і тижні були повністю присвячені словнику українських говорів Ужгородщини. Тут вчений мав намір подати слова, відмінні від загальнонаціональної літературної норми. В останній рік життя почався вже й запис зібраного матеріалу на електронні носії. Але, на жаль, довести до завершення свою працю вчений не встиг: 10 грудня 2016 року його не стало.

Його син, Павло Чучка-молодший, до речі, теж кандидат філологічних наук, розповідає, що забракло кілька місяців, аби професор надиктував написане для електронного набору. Тепер доведеться це робити за нього. Словник може мати понад 10 тис. діалектних слів. П. Чучка-молодший, який буде здійснювати редакцію словника, докладе всіх зусиль, аби остання праця відомого мовознавця вийшла до його 90-річчя, яке

відзначатиметься 22 лютого 2018 року.

Однак, проф. П. Чучка – це не тільки три поважні словники. Це ще й видатні організаційські здібності. Два терміни він був деканом філологічного факультету Ужгородського Національного університету, організував і був завідувачем катедри загального та слов'янського мовознавства, а згодом – словацької філології. Під його керівництвом захистили кандидатські і докторські дисертації два десятки науковців.

До того ж, проф. П. Чучка був ще й активним громадсько-політичним діячем. Він створював Товариство української мови в часи перебудови, розбудовував Народний Рух України, очолював Всеукраїнське товариство „Просвіта“ на Закарпатті. Саме П. Чучка-старший та його однодумці починали в нашому краї боротьбу за незалежну Україну. Він не був суто кабінетним вченим, попри те, що так повно віддавався науковій праці.

З-під його пера вийшли десятки публіцистичних виступів на найгостріші теми сьогодення, наукові розвідки з різних проблем. Його публіцистичну спадщину, розсіяну по багатьох виданнях, годилося б зібрати і видати окремим томом. Адже вона має не тільки науково-пізнавальне значення, але й історичне як фіксація боротьби за український характер Закарпаття. А для початку слід видати бібліографію праць П. Чучки-старшого, і це повинна зробити наукова бібліотека рідного університету, якому науковець віддав майже сім десятиліть свого життя.

Суттєвим є вклад професора й

у діяльність свого старшого сина – Павла Чучки-молодшого, відомого закарпатського громадського діяча та сатирика. Якби останній не закінчив українську філологію та аспірантуру, навряд чи створив би безсмертні „Вичурки по-баранинськи“ – найвідомішу книжку, написану закарпатською говіркою.

Професор, до речі, завжди вирізнявся життєрадісним характером. Багато жартував, був легкоатлетом (чемпіон області з бігу), грав в оркестрі, співав у хорі. Цю його непосидючість успадкували і сини.

Ім'ям відомого вченого варто назвати й вулиці в Ужгороді та в рідних Бараничах, де народився і похований мовознавець. На філологічному факультеті Ужгородського Національного університету могла б з'явитися авдиторія проф. Павла Чучки. Годилося б видати окремо й кандидатську дисертацію „Українські говори околиці Ужгорода“, присвячену закарпатській діалектології. Адже нині цьому суто науковому явищу сепаратисти з неорусинства надали ще й політичного значення.

Ім'я Павла Чучки-старшого виблискує у славі поруч з іншими закарпатськими видатними мовознавцями, гордістю української науки, його сучасниками – Іваном Панькевичем, Миколою Грицаком, Йосипом Дзензелівським, Кирилом Галасом та Василем Німчуком. Завдяки ним закарпатське мовознавство після війни сягнуло небачених висот і здобуло заслужену шану не тільки вдома, але й за кордоном.

Ужгород

Від „Гайдамацької Січі“...

(Закінчення зі стор. 11)

живе поряд:

„Коли дядько Пилип повернувся з Першої світової війни, мій батько ще був підлітком. Повернувся він з трьома Георгієвськими хрестами. Родина у них була бідна, але червоної влади ніхто не сприймав. Дядько Пилип організував чималий кінний загін. Коли їхали селом, то дуже гарно співали. Якщо червоні і забирали щось у людей, наші хлопці відбивали і повертали награбоване. Їх тоді усі дуже підтримували. Постачали харчі, коней, усе необхідне. Дядько Пилип відзначався тим, що умів з коня рубати шаблями двома руками. Він таким чином прокладав дорогу своєму загоні у критичних ситуаціях. Коли уже більшовики почали підпирати, вони хотіли прорватися за Дніпро до армії УНР, не з першого разу, але їм вдалося прорватися, але дядька Пилипа червоні поранили і він десь зник у плавнях Дніпра. Кінь потім, кажуть, вернувся. Його могили ніхто не знає. Мій батько, боячись репресій, виїхав із села на Донбас, і тільки через кілька десяти років повернувся у село. Нам він переповів усе це аж тоді, коли я був дорослим, попередив, щоб ніде не про-

говорився. Уже за незалежної України до нас приїхав письменник Роман Коваль, який потім написав не одну книжку про холодноярських отаманів. Батько мій тоді ще був живий. Тоді вже ми все розповідали відкрито. Самі ж потім, звісно, з допомогою односельців, поставили і цей камінь пам'ятний. Зараз діти зі школи приносять квіти, приїждять з інших міст, як оце ви приїхали“.

Ю. Митрофаненко вважає, що слід започаткувати і активно пропагувати окремий туристичний маршрут „Холодноярськими стежками Приінгулля“, адже сам Холодний Яр, хоч і знаходиться на Черкащині, але чи не більшість отаманів того часу народились і діяли саме у цьому краї. Це і Микола Кібець-Бондаренко (діяв у районі Цибулевого), і Ларіон Завгородній (Новомиргородщина), Кость Блакитний-Пестушко (Петрово, Олександрія), Герасим Нестеренко-Оред (Компаніївщина), Андрій Гулий-Гуленко (Новоархангельськ), Василь Кваша (Новоукраїнський), і ще кілька десятків менш відомих. Тож не дивуймося стійкості нинішніх захисників України. Вони мали гідних попередників.

Кропивницький,
Кіровоградська область

Попри російську...

(Закінчення зі стор. 1)

нелояльних журналістів і правозахисників.

„Ми закликали і продовжимо закликати російську владу припинити порушення прав цих людей. Дуже важливо, щоб міжнародні і місцеві правозахисники і журналісти постійно піднімали це питання“, – зазначила Т. Купер.

Гю Віліямсон, директор у справах Європи та Центральної Азії, повідомив, що у першій половині 2017 року „Human Rights Watch“ плянують відправити на півострів моніторингову місію.

Загрози для свободи слова

Встановлено низку випадків тиску на журналістів – оприлюднення „Миротворцем“ особистих даних журналістів, що мали акредитацію у „ДНР“, підпал приміщення телеканалу „Інтер“, напади на окремих журналістів.

„На нашу думку, реакція української влади на такі нападки і агресію проти журналістів була недостатньою“, – зауважила Т. Купер. Немає явних зрушень у розслідуванні убивства Павла Шеремета.

Позитивні зрушення

Серед позитивних тенденцій – прогрес у розслідуванні злочинів проти учасників Євромайдану та злочинів, скоєних бійцями добровольчих батальйонів „Айдар“ і „Торнадо“. Це також виправдання Руслана Коцаби, якого

судили за заклик ухилитися від мобілізації.

Позитивно відзначили прийняття декількох нормативно-правових актів, що покращили ситуацію для ЛГБТ-спільноти, мирний Марш гідності у Києві. „Проте рівень гомофобії і трансфобії серед посадовців та у суспільстві залишається дуже високим, над цим потрібно працювати“, – наголосила Т. Купер.

„Попри складну політичну ситуацію та агресивні дії російської влади, реформи та повага до прав людини мають залишатися пріоритетом для України. Лише через розвиток цих сфер і зміцнення демократії можна залишитися прикладом країни з демократичними принципами у регіоні, де домінують авторитарні режими“, – підкреслила представниця „Human Rights Watch“.

Ситуація у світі

Г. Віліямсон зазначив, що „Human Rights Watch“ проводили моніторинг у 90 країнах світу. Цього року найбільшими викликами стали війна у Сирії, міграційна криза і суміжні проблеми, масові переслідування опонентів після невдалого державного перевороту у Туреччині. У Росії ситуація із дотриманням прав людини найгірша за останні 25 років.

„Ми глибоко занепокоєні зростанням рейтингів популістів у США та в Європі, тому що вони загрожують дотриманню прав людини як у власних країнах, так і в усьому світі, – зауважив Г. Віліямсон. – Ми закликаємо владу усіх країн світу стати на захист прав людини“.

ПОДІЇ В УКРАЇНІ

Український театр береже традиції

Світлана Орел

КРОПИВНИЦЬКИЙ, Кіровоградська область. – На свіжі враження від вистави Кіровоградського академічного українського музично-драматичного театру ім. Марка Кропивницького театру „Циганка Аза“ наклалася сумна звістка: помер Заслужений артист України, режисер Володимир Савченко, який на початку 1980-их років очолював театр, а торік постановив „Наймичку“ Івана Карпенка-Карого, що й досі йде на сцені.

Саме згадкою про прем'єру „Наймички“, яка стала, на жаль, прощальним акордом його творчої діяльності у театрі, завершується його книга „Голос березолівця та його відлуння“, яка торік вийшла у Житомирі й була представлена 9 грудня 2016 року в обласній науковій бібліотеці. У неї два автори – Микола та Володимир Савченки. Річ у тому, що Микола Савченко – дядько режисера, був учнем Леся Курбаса та актором славнозвісного театру „Березіль“. Він, як актор, проходив становлення саме у тому Молодому театрі, який пізніше і став мистецьким об'єднанням „Березіль“.

У книзі описано репетиції курба-

сівських постановок, вміщено унікальні фотографії вистав, які збереглися у Савченків. Комуністична влада знищила талановитого режисера-новатора (він був розстріляний у відомому урочищі Сандормох разом з великою групою українських інтелігентів у 1937 році), намагалася стерти будь-які згадки й про його творчість. М. Савченко був талановитим фотографом, тож у нього зберігся чималий фотоархів курбасівського театру. Після арешту режисера М. Савченко сховав його у селі Ястребенці на Житомирщині.

В. Савченко був відомою людиною у літературних колах, видав кілька книг поезії і прози. Він очолював театри Івано-Франківська, Житомира, тодішнього Кіровограда. Тож його погляд (друга частина – „Відлуння“) на театральне життя, хоч і не позбавлений багатьох цікавих деталей, все ж вписаний у загальноукраїнський культурний контекст. Так само й його режисерський почерк характерний багатоплановістю підходів. Книга „Голос березолівця та його відлуння“, звісно, не претендує на виклад вичерпної історії українського театру минулого століття, але й без неї він був би неможливий, береже пам'ять про непересічного режисера.

Краєзнавцям вручили нагороди

Олександр Панченко

КИЇВ. – 25 листопада 2016 року в приміщенні Національного педагогічного університету ім. Михайла Драгоманова відбувся пленум правління Національної спілки краєзнавців України (НСКУ), на якому було вручено премії ім. Дмитра Яворницького НСКУ 2016 року.

Ця висока відзнака щорічно присуджується за вагомий внесок у справу вивчення, дослідження і популяризації історико-культурних і природних багатств рідного краю.

Лавреатами стали проф. Михайло Сигидин – заступник декана факультету історії, політології та міжнародних відносин Прикарпатського національного університету ім. Василя Стефаника і адвокат Олександр Панченко – голова вченої ради Інституту українського вільного козацтва ім. Антона Кушчинського. Лавреатам були вручені дипломи та почесні знаки.

О. Панченко подарував Спілці низку власних праць краєзнавчого характеру, видань про діячів українського національно-визвольного руху.

Голова Національної спілки краєзнавців України проф. Олександр Реєнт (в центрі) з лавреатами д-ром Олександром Панченком (зліва) та проф. Михайлом Сигидином.

Хор співав на честь героїв

Тетяна Будар

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська область. – 4 грудня 2016 року у районному будинку культури народний хор „Просвіта“ (художній керівник Євгенія Біркова) виступив з концертом, присвяченим 100-річчю боїв на горі Лисоні.

Були виконані гімн Українських Січових Стрільців „Ой, у

лузі червона калина“ (слова і музика Степана Чарнецького), пісні на слова Івана Франка, Богдана Лепкого, музику Дениса Січинського, Михайла Гайворонського, Романа Купчинського, Григорія Давидовського, інших авторів.

На завершення прозвучала пісня, записана від о. Степана Захаркова „Боже, на землю нашу поглянь“.

Виступає народний хор „Просвіта“. (Фото: Любомир Кузяк)

Засновано премію ім. Ніла Хасевича

Євген Цимбалюк

РІВНЕ. – 7 жовтня 2016 року було засновано премію ім. Ніла Хасевича, яка покликана підтримувати розвиток українського національного образотворчого мистецтва. Живописець та графік Євген Чорний, за рішенням конкурсної комісії 2 листопада став

першим лавреатом премії.

Мистцеві саме виповнюється 80 років і він щодня працює у майстерні, активно творить нові полотна. А загалом десятки його праць є в приватних колекціях України, Польщі, Франції, Німеччини, 72 роботи мистця зберігаються у фондах обласного краєзнавчого музею.

Відновили могилу вояка УПА в Італії

Євген Цимбалюк

ПРЕОНЕ, Італія. – Завдяки спільному проекту Асоціації „Україна-Фріулі“ та міської ради Преоне відновлено та впорядковано могилу Ярослава Явного (за метрикою – Богдана Тураша), який входив в групу, що за рішенням Української Головної Визвольної Ради наладжувала зв'язок з західними союзниками через сербських та італійських демократичних партизанів. Саме на території Італії в 1944 році Я. Явний загинув від вибуху гранати.

22 жовтня 2016 року біля пам'ятника Я. Явному відслужено Панахиду, яку з благословення Патріярха Київського і всієї Руси-України Філарета очолив голова Управління зовнішніх церков-

них зв'язків Української Православної Церкви Київського Патріярхату, Архієпископ Рівненський і Острозький Іларіон. Під час Панахиди співав хор під керівництвом Надії Купчинської.

На Богослужінні були Посол України в Італії Євген Перелигін, Генеральний консул України у Мілані Роман Горайнов, міський голова Преоне Андреа Мартініс, президент Асоціації „Україна-Фріулі“ Вікторія Скиба, місцевий священик Римокатолицької Церкви П'єтро Піллер.

Спогади про патріота збереглися в „Літописі УПА“ (26-ий том) та у газеті „Свобода“. Б. Тураш народився на Тернопіллі, входив в групу агітаторів, яка на Волині масово розповсюдила листівки про УПА з закликком боротися за незалежність України.

Під час Панахиди над могилою Ярослава Явного. (Фото: Рівненська єпархія УПЦ КП)

Український Музей Спорту і Заля Слави шукає старшоклясників, студентів чи громадян похилого віку до праці в музеї у Whirpany, NJ по суботах і неділях, від 12-ої до 6-ої години вечора. Просимо післати резюме на ukrsporthof@gmail.com, або зателефонувати 973-919-1322

Вісті Фундації ім. Івана Багряного

Січень 2017 року, ч. 196

Я знову в Україні

Олександр Полець

Рівень національної свідомості показує і духовність людей України. Я мав нагоду спостерігати прояв духовності українців між учасниками Хресної ходи з нагоди 1028-ої річниці Хрещення України та розповсюдження брошури „Учителі брехні під маскою „захисників православ'я“ Галини Могилянської.

Хресна хода тепер відбувається щороку 28 липня, це є роковини Хрещення України в час князівства Володимира Великого, Князя Київської Русі. Ходу 2016 року розпочали після закінчення Служби Божої у Володимирському соборі. У ній брали участь єпископи Київського Патріархату. Ходу вели Патріарх Філарет та єпископи, серед яких було багато літніх людей, а Патріархові було вже 87 років. Але вони йшли в повному службовому вбранні, в митрах, у липневу теплу сонячну погоду.

Біля пам'ятника Володимирові Великому відслужили Молебень, а Патріарх Філарет виголосив привітання. Починаючи з 2016 року, день 28 липня став церковним і державним святом. Ходи попередніх років

відрізнялися тим, що раніше це було свято релігійне, тоді йшли церковні хори з різних частин України і співали, кожен свої, церковні пісні. 2016 року всі в ході співали гимн України, були вигуки „Слава Україні!“ й гучні відгуки „Героям слава!“. Співали також народні пісні, а найбільше вражаючим було, коли хода підійшла до пагорбів Дніпра і почувся спів тисячі осіб „Рече та стогне Дніпр широкий“.

З ходою в мене була пов'язана ще одна справа друку та розповсюдження брошури Г. Могилянської, яку видано тиражем 10 тис. примірників. Було зроблено домовлення з видавництвом, щоб до початку ходи вручити кожній єпархії по 100 примірників, що й було зроблено, бо книжки були близько собору.

В мене була нагода зібрати групу людей, у якій були Г. Могилянська, її дочка Ярослава, проф. Олександр Дем'янчук, його дочка Катерина, проф. Петро Коваль та племінниця моєї дочки Світлана Хеда – юрист. Ми говорили про вибори Президента США, позицію польського Сейму в справі волинської трагедії, та претензії Румунії щодо приналежності їй Буковини.

Раритети української діаспори

В кінці 2016 року у видавництві „Ярославів Вал“ видано за сприянням культурологічних установ Німеччини, Польщі, Словаччини та Фундації ім. Івана Багряного чотири томи книги „Раритети української діаспори“, близько 600 сторінок кожна, з накладом по 800 примірників, під назвою й“.

Вступне слово до цих книг написав академік Іван Дзюба. Він пише:

„Це унікальне видання підготував Сергій Козак – науковець, журналіст, публіцист і літературознавець, який редагував газету „Українські Вісті“ в США протягом 10 років. Він скрупульозно зафіксував усі без винятку публікації найбільше презентативних часописів української еміграції, а також їх зміст. Можна

уявити обсяг і важливість цієї роботи. Тепер науковці матимуть можливість зорієнтуватися у величезному масиві матеріалу, що стосується не лише України, а й картини світового життя за цілу історичну епоху.

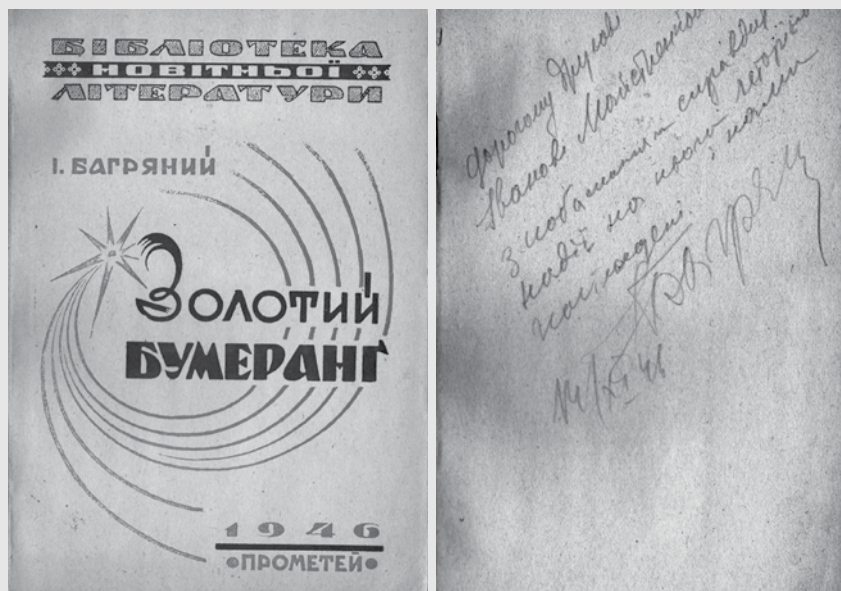
Матеріал цей має не тільки інформативне й пізнавальне значення – в ньому є й світоглядні, ідеотворчі, етичні виміри, в ньому закарбувалися образ доби й образи неабияких людей, які жили проблемами того часу, а разом з тим і цінностями вищого порядку – ідеями свободи, правди, справедливості і в їхньому ореолі – достойної майбутності свого народу.

Сторінки цього видання є водночас і важливими сторінками історії української еміграції, її впертої

Щиро вітаємо з Новим Роком та святом Різдва Христового!

Управа Фундації ім. Івана Багряного: Галина Воскобійник, Віра Боднарук, Федір Гайовий, Петро Гурський, Андрій Смик, Василь і Олексій Коновали, Іван Деркач та Борис Шерстюк щиро вітає всіх членів та жертводавців Фундації, редакторів, працівників та читачів газети „Свобода“, провід та членство Українського Народного Союзу, представників Фундації в Україні: Олександра Шугая в Києві, Олега Романчука в Львові, Петра Антоненка в Чернігові, Фіделя Сухоноса в місті Дніпро та Сергія Козака на Полтавщині, всю українську громаду діаспори та увесь український народ та його уряд, який ставить великий опір російським терористам на сході України, з Новим Роком та святом Різдва Христового й бажає всім щастя, здоров'я й всього найкращого!

Зберігся автограф Івана Багряного

У бібліотеці „Свободи“ збереглася видана у 1946 році книжка Івана Багряного „Золотий бумеранг“ з власноручною посвятою автора Іванові Майстренкові.

й багатогранної діяльності, спрямованої на боротьбу за національне буття нашого народу, на збереження й утвердження його історичної пам'яті, культури, мови, на оборону його доброго імені у світі“.

С. Козак, коли був редактором газети „Українські Вісті“, подорожував країнами Заходу, зустрічався і спілкувався з багатьма колишніми працівниками редакцій та авторами української діаспори. До цих чотирьох томів книг „Раритети української діаспори“ увійшли рідкісні матеріали, що сповна розкривають зміст українських періодичних видань, особливості яких полягає в тому, що всі вони виходили в світ далеко за межами України в 1945-2000 роках.

Йдеться про справжні раритети, які автор розшукав і опрацював в архівах Австрії, Німеччини, США та Канади. З-поміж них „Українські Вісті“ (Німеччина і США), „Нові Дні“ (Канада), „Пороги“ (Аргентина), „Київ“ (США), „Літаври“, „Звено“ (Австрія), „Арка“, „Вежі“, „Літературно-Науковий Вісник“, „Заграва“, „Літературний Зошит“, „Рідне Слово“, „Світання“ (Німеччина) та інші часописи та журнали української діаспори.

Усі вони, попри різний зміст, об'єднані наскрізною темою і створюють літопис багатолітнього буття українців поза Україною, постають частиною боротьби за українську незалежну державу, за національну ідею, широке уявлення про яку й дає це фундаментальне видання.

Інформація про тисячі імен і подій, що містить чотиритомове дослідження, могла б бути назавжди

втрачена, якби не ця унікальна, зладнана впродовж 20 років праця, завдяки якій цілий материк української культури повертається до наукового та інформаційного обігу.

Ретельно зібраний і сумлінно впорядкований матеріал є цінним джерелом для вивчення громадсько-політичних, наукових, освітніх, мистецьких, церковних, а також літературних організацій української еміграції, зокрема Мистецького Українського Руху (МУР) та Об'єднання Українських Письменників „Слово“, хроніки різноманітних подій і змісту книжкових та періодичних видань.

Водночас чотиритомник рясніє біобібліографічними документами, що дають змогу уточнити життєписи громадсько-політичних діячів, акторів, науковців, письменників та священників. Книги містять низку важливих відомостей, що знайдуть безпосереднє втілення в лексикографічній та енциклопедичній сферах, і стануть справжньою знахідкою для всіх, кого цікавить історія розселення українців після Другої світової війни за кордоном, а також багатоаспектна проблематика їхнього громадсько-політичного й літературно-мистецького життя.

Щиро дякуємо за підтримку Фундації!

Від часу появи попередньої сторінки Фундації ім. Івана Багряного прислали пожертви на різні потреби в Україні такі особи: 1,200 дол. – **Маруся та Іван Гнипи** (з них 1,000 дол. для сиріт міста Дніпра та по 100 дол. на пресовий фонд журналу „Бористен“ та інші потреби журналу), 1,000 дол. – **Василь Стан** (з них 400 дол. для газети „Промінь Просвіти“ в Кривому Розі, 300 дол. для „Літературної України“, 200 дол. для Фундації та 100 дол. для „Бористену“), 700 дол. – **Петро Китасти** (з них 296 дол. на дві пачки харчів для родин воїнів на сході України, 104 дол. на пам'ятник І. Багряного та по 50 дол. на пресовий фонд видань „Бористен“, „Березіль“, „Літературна Україна“, Києво-Могилянській академії, сиротам та Фундації), по 500 дол. для воїнів – **Ніна Колосовська та Людмила Нелі-**

па, 200 дол. – **Лідія Тарашук** на видання книги „Мобілізовані серцем“ у видавництві „Бористен“, по 100 дол. – **Володимир Колюбінський** для газети „Промінь Просвіти“, **Люба Жура** на потреби Фундації, **Віктор Бабанський** – для сиріт в місті Дніпро та Олександр Полець (з них 40 дол. для журналу „Бористен“ та 60 дол. на передплату для трьох осіб в Україні, 80 дол. – **Олена-Світлана Свириденко** на оплату чотирьох книг „Українські воїни добра і правди“ особам України, 50 дол. – **Оля Марущак** для воїнів та 30 дол. – **Володимир Могучий**.

Управа Фундації щиро дякує всім жертводавцям й прохає далі підтримувати Фундацію своїми пожертвами, щоб вона могла допомагати пресі України, воякам та їх родинам, сиротам та на інші потреби в Україні.

Дописи і листи до Фундації ім. Івана Багряного, членські внески і пожертви просимо посилати на адресу:

**Bahriany Foundation
19669 Villa Rosa Loop
Fort Myers, FL 33967**

Сторінку редагує Олексій Коновал

Introducing First Fridays at Soyuzivka

First Fridays of the Month: February 3, March 3 and April 7, 2017
Experience traditional Ukrainian hospitality and a delicious meal

Friday, February 3, 2017
6-9 p.m.

Dinner Menu:

- Ukrainian borscht
- Cucumber and tomato medley 'salatka'
- Appetizer portion of potato varenyky with caramelized onions and sour cream
- Free range breaded chicken cutlet with green beans and garlic mashed potatoes
- Desert: traditional Ukrainian hazelnut torte
- Includes complimentary glass of Ukrainian wine or beer

\$22/person with tax and gratuities included

Seating is limited. Please call (845) 626-5641 to make your reservations

216 Foordmore Road, Kerhonkson NY 12446
(845) 626-5641 • www.Soyuzivka.com

Часи сумнівів...

(Закінчення зі стор. 1)

формуватиме зовнішньополітичний курс країни. Саме ймовірність радикальної зміни цього курсу й спричиняє великі сумніви і тривоги. Деякі аналітичні середовища і знавці реальної ситуації ваажають їх небезпідставними.

Колишній радник Державного секретаря Метью Брайза передбачає, що як тільки Президент Д. Трамп „підніме так звану співпрацю з Росією на декілька градусів, то з цим підніметься рівень агресії Росії щодо України, а також щодо країн Балтії... Найважливішим пляном Путіна є розколоту НАТО і розсварити Америку з її європейськими союзниками. Частинною цього пляну є утримати Україну від Заходу, від Європейського Союзу, від НАТО, а найкращий спосіб досягнути цього – сіяти в Україні хаос, розбрат, не дати їй можливості самостійно розвиватися“.

З песимізмом дивиться у близьке майбутнє лондонський часопис „Таймс“: „Хвалебні відгуки Трампа про Путіна, спроби захистити Москву від критики і применшити її роль в гакерському втручанні в американські вибори вказують на те, що Трамп готує шляхи до примирення з Кремлем... Така „розрядка“ нестиме в собі токсичні наслідки: зв'язану й розшматовану Україну Трамп піднесе Путінові на блюдечку...“.

Кепські прогнози для України – від інформаційно-аналітичного агентства „Bloomberg“: мовляв, самоізоляційне відсторонення США від європейських проблем і агресивність В. Путіна врешті-решт змусять Ангелу Меркель, канцлера найсильнішої в ЄС країни, визнати владу Росії над Україною,

Білоруссю і Сирією.

Але хто може стверджувати, що все буде саме так, а не інакше? І хіба намір Д. Трампа „зробити Америку знову великою“ означає те саме, щоб водночас робити великою Росію? Росія й без Д. Трампа велика – у своїй дикій ненависті до демократії і людської свободи.

Ні, могутня ріка американських політичних і моральних ідеалів не потече назад на догоду В. Путінові. У цьому певний президент Американсько-Української ділової ради Морган Віліямс: „Україна залишиться у головній лінії американських інтересів. Ми будемо тісно співпрацювати з Білим Домом заради допомоги Україні... Ми хочемо допомогти збудувати сильну Україну, але ми самі, без вас, цього не досягнемо. Вам належить робити більше. Зберіться на силі, реформуйтеся, створюйте багатство всередині своєї країни, не покладайтесь на закордонні позички, кредити... Станьте сильними – й до вас прийдуть інвестиції, до вас прихилиться“.

Святі слова! Слабких ніхто не любить, слабких усі б'ють. Слабкі, котрі не хочуть ставати сильними, не мають права розраховувати на те, що їх завжди хтось має годувати з ложечки.

Тому зміна влади у США, навіть якщо вона вилучить зі свого обрію українські інтереси, повинна сприйнятися Україною, як нова можливість, як випробування, через яке належить пройти, щоб стати сильною. Не Білий Дім, а Київ має бути в центрі уваги українців. Зміна влади у США має змусити українську критичну думку шукати вичерпну і безпомилкову відповідь на найважливіше запитання: хто винен у тому, що Україна протягом усіх 25 незалежних років залишається не суб'єктом, а об'єктом міжнародної політики?

Страховий сертифікат (Endowment) до 18 років*

- Доступне для осіб від 0 до 10 років
- Мінімальна вартість поліси — \$5,000
- Вкладки платні до 18 років
- Без доплати на оформлення поліси
- Повна сума страхування виплачується у випадку смерті або при досягненні 18-річного віку
- Поєднання страхування життя та заощадження

ВІК	Хлопці	Дівчата
0	\$205	\$200
2	\$240	\$235
4	\$285	\$280
6	\$345	\$340
8	\$435	\$405
10	\$565	\$560

Щорічні вкладки для поліси на \$5,000.

* Доступне не в усіх штатах.

ПЕРЕДОПЛАТИ І ЗАОЩАДИ!

Український Народний Союз, Інк.

2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054
Загальні інформації – 800-253-9862
www.UkrainianNationalAssociation.org
facebook.com/UkrainianNationalAssociation

Миттєвий обрахунок річних вкладок

800-253-9862

СБУ запросила на виставку

Олександр Костирко

ЧЕРКАСИ. – Український інститут національної пам'яті спільно з Галузевим державним архівом Служби Безпеки України та Центром досліджень визвольного руху 12 січня в обласному художньому музеї відкрили виставку „Люди Свободи-гаранти незалежності“, на якій представлено 25 фоторозповідей про людей, які своєю працею та боротьбою у ХХ ст. зробили можливим відновлення незалежності України. Їх називають людьми Свободи.

Експонати присвячені політичному діячеві, публіцистові, ідеологові українського націоналізму Миколі Міхновському, вченому, письменникові та перекладачеві Агатангелові Кримському, землевласнику та меценату Євгенові Чикаленкові. Є розповіді про Василя Вишиваного, Георгія Нарбута, Миколу Леонтовича, Василя Чучупака, Марка Безручка, Олену Степанів та інших цікавих своєю долею людей.

Виставка діятиме в музеї до 12 лютого.

На виставці „Люди Свободи-гаранти незалежності“. (Фото: Олександр Костирко)

Устина Данилович

Катерина Галяревич

Софійка Головата

Ірена Кондрат

Анастасія Майстрич

Катя Копач

Кароліна Новак

Юлія Курилець

Наталя Ниш

Ліля Кухта

Юліанна Петренко

Аріадна Лор

Марина Чума

**Товариство Українських Інженерів Америки
Відділ у Філадельфії**

щиро запрошує громаду на традиційний

Бенкет і Баль з Презентацією Дебютанток

який відбудеться

в суботу, 4-го лютого, 2017р.

у Балевій Залі Готелю Гаетт Рідженсі при Белвю

Hyatt Regency Hotel at the Bellevue
200 South Broad Street, Philadelphia, PA 19102

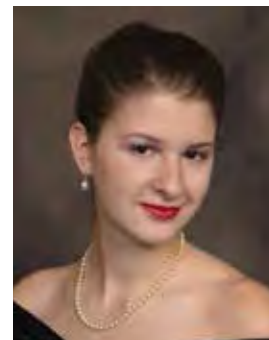
Коктейль о 6-ій годині вечора
Презентація Дебютанток і Бенкет о 7-ій годині
Баль о 9-ій годині

Музика оркестри Грім
Вечірній одяг

За додатковою інформацією або для замовлення
просимо телефонувати до доктора Петра Гевки на
610-277-1284, або писати електронною
поштою до **hewka@verizon.net**

Адріана Дейл

Христина Герен

Оксана Жаровська

Порядна жінка з України, 42 роки, пошукує працю по догляду за людьми похилого віку. Відповідальна, без шкідливих звичок. Смачно готую, добра господиня. Маю гарні рекомендації та великий досвід праці з людьми старшого віку.
Тел. 201-539-6186

ARKA

Вишиванки, хустки, нитки,
тканина до вишивання, рушники,
коралі, пояси, кераміка, різба
89 East 2nd St., New York, NY 10009
Tel.: 212-473-3550

ХРИСТИНА БРОДИН
Ліцензований Продавець
Страхування Життя
CHRISTINE BRODYN
Licensed Life Insurance Agent
Ukrainian National Assn., Inc.

187 Henshaw Ave.
Springfield, NJ 07081
Tel.: 973-376-1347

ОКСАНА СТАНЬКО
Ліцензований продавець
Страхування Життя
OXSANA STANKO
Licensed Life Insurance Agent
Ukrainian National Assn., Inc.

32 Peachtree Rd.
Basking Ridge, NJ 07920
Tel.: 908-872-2192; email: stankouna@optimum.net

LAW OFFICES OF ZENON B. MASNYJ, ESQ.

In the East Village since 1983

Serious personal injury, real estate
for personal and business use, representation of small and mid-size
businesses, securities arbitration,
divorce, wills and probate.

(By Appointment Only)

29 EAST 7th STREET
NEW YORK, NEW YORK 10003
(212) 477-3002
zbmasnyj@verizon.net

Друкарня COMPUTOPRINT Corp.

Established 1972

Clifton, New Jersey

виконує друкарські роботи:

- книжки (в твердій і м'якій оправах)
- журнали (з експедицією, або без)
- канцелярські друки
- весільні запрошення (в укр. і англ. мовах)

**Ваші замовлення виконуємо
сумлінно, скоро і на час та
з 40-літнім досвідом!**

973-574-8800

Fax: 973-574-8887
e-mail: computopr@aol.com

DNIPRO LLC.

- Туристичні послуги: авіаквитки і візи в Україну та інші країни
- Грошові перекази у всі країни світу • Українські та європейські компакт-диски • Українські сувеніри та хустки
- Телефонні картки: 80 хвилин розмови за 5 дол.

ROSELLE, NJ
645 W. 1st Ave.
Tel.: (908) 241-2190
(888) 336-4776

CLIFTON, NJ
565 Clifton Ave
Tel.: (973) 916-1543

PHILADELPHIA, PA
1916 Welsh Rd., Unit 3
Tel.: (215) 969-4986
(215) 728-6040

LYTWYN & LYTWYN

UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
Theodore M. Lytwyn, Manager
NJ Lic. No. 3212

AIR CONDITIONED ROOMS

Обслуга ЩИРА і СЕРДЕЧНА
Our services are available
anywhere in New Jersey.

Також займаємося похоронами
на цвинтарі в С. Бавнд Бруку
і перенесенням тлінних останків
з різних країн світу.

UNION FUNERAL HOME
1600 Stuyvesant Ave (corner of Stanley Terr.)
UNION, NJ 07083
908-964-4222 • 973-375-5555
www.unionfuneralhome.com

ПЕТРО ЯРЕМА УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

Займається похоронами
в **BRONX, BROOKLYN,
NEW YORK** і околицях

ДАНИЛО БУЗЕТА – директор
Родина **ДМИТРИК**

Peter Jarema Funeral Home, Inc.
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N. Y. 10009

(212) 674-2568

В 40-ий день відходу у вічність нашої найдорожчої
Мами, Бабці і Прабабці

св. п.

Любомири Євгенії Данилів Мокій

буде відправлена Служба Божа
в п'ятницю, 27 січня 2017 року
о год. 9:00 ранку

в Українській католицькій церкві св. о. Миколая
у Вотервліті, Н.Й.

(<http://www.cerkva.com/>)

Про молитви за спокій душі Покійної просять
сини Володимир, Миром і Андрій Мокій з їхніми родинами.

У п'яту невимовно болючу
річницю відходу
у Божу вічність нашого
найдорожчого і незабутнього
Чоловіка, Батька і Дідуся

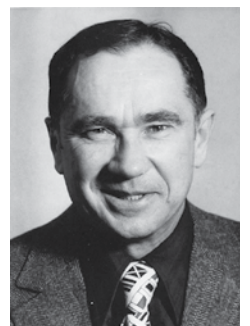
св.п.

АНДРІЯ ВСЕВОЛОДА ДОБРЯНСЬКОГО

буде відправлена
Поминальна Свята Літургія
у церкві св. Юра в Нью-Йорку
в середу, 1 лютого 2017 року, о годині 7:30 ранку.

Про молитви
за спокій душі Покійного просить

дружина Стефанія
з родиною

В 10-ту Річницю
коли відійшов у Божу Вічність
Наш Найдорожчий
Чоловік, Тато і Дідусь

св. п.

д-р МИКОЛА Ю. БОГАТЮК

2 січня 1926 – 22 січня 2007

Професор Емерит Економії

нар. 2 січня 1926 р. в Тернополі, Україна
син о. д-ра Теодора і Ольги Богатюк

- * Професор економіки ЛеМойн Каледж, Сиракюз, Н.Й. впродовж 35 років;
- * Визитінг професор Університет Вірджинії; Інститут Менеджменту „Львів“; Український Католицький Університет, Рим;
- * Професор і Декан Факультету Права і Економіки, Український Вільний Університет, Мюнхен;
- * Віце-Президент Дорадчої Академічної Ради, Гарвардський Науковий Інститут, HURI;
- * Віце-Президент, Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці; дійсний член НТШ-А;
- * Редактор „Ukrainian Quarterly” і „Фенікс”;
- * Економічний коментатор „Голос Америки” USIA;
- * Президент Сеньйорату ТУСМ ім. Міхновського;
- * Член-основник, Українське Академічне і Професійне Товариство;
- * Голова, УККА Сиракюз, Н.Й.;
- * Вишкільна Рада, СУМА;
- * Організація Українських Націоналістів (ОУН), член

Мотря Богатюк з синами, внуками і родиною

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

У глибокому смутку повідомляємо рідних і знайомих, що 28 листопада 2016 року на Фльориді відійшла у вічність наша незабутня Мама, Баба, Сестра і Тета

св. п.

Маруся Волинець з дому Терлецька

народжена 10 грудня 1930 року в Заліщиках в Україні.

Маруся емігрувала з родиною до США у 1951 році. Жила в Чикаго, де в 1953 році одружилася з Іваном Волинцем (+2008), якого знала від дитинства. Маруся була шанованим членом Української громади в Чикаго, та була першою головою новозаснованого 29-го відділу Союзу Українок в 1960 році. Останні десяти років жила на Фльориді близько доньки.

Залишилися у глибокому смутку

доньки – Уляна і Мар'яна

внуки – Юліан і Тая

сестра – Зеня

брат – Ольго

також ближча і дальша родина в Америці й Україні.

Похоронні відправи відбудуться в родинному містечку Заліщики та у Львові в Соборі св. Юра і на Личаківському цвинтарі в червні 2017 року.

Вічна їй пам'ять!

У глибокому смутку повідомляємо, що в суботу, 24 грудня 2016 року, відійшов у вічність наш найдорожчий Чоловік, Батько, Дідусь та Брат

св.п. д-р Ярослав Ставничий

Багатьох громадян, родину і друзів оповила ця сумна вістка невимовним смутком та жалобою.

Народжений 13 лютого 1941 року в Стрию, Україна, дентист, професор, активний, національно свідомий, жертвенний, член Пластового Куреня „Червона Калина“ та Українського Музею в Нью-Йорку

Похоронні відправи відбулися у середу, 28 грудня 2016 року, в Українській католицькій церкві св. Миколая, Passaic, NJ.

Похований на Українському католицькому цвинтарі св. Духа, Campbell Hall, NY

У глибокому смутку залишилися

дружина Оля

син Михайло з дружиною Laura та сином Jack

брат Володимир Артимішин з дружиною Лідією Прокоп, сином Максимом та донею Лілею з чоловіком Jack Tucker

швагрова Оріся з чоловіком William Fisher та сином Даріаном

швагер Ігор Палюх з дружиною Ольгою та донею Анастасією

родини Ставничі, Дзвоник в США, Канаді та Україні

Нехай спокійно спочиває в Бозі!

Вічна йому пам'ять!

Для вшанування пам'яті Покійного можна складати пожертви на Український Музей в Нью-Йорку

Ділимося сумною вісткою, що в середу, 11 січня 2017 року, відійшов у вічність в Easthampton, MA, проживши 87 років

св.п. Іван Чопик

вдовець по св.п. Ірені Тарасенко Чопик, з котрою пережив 42 роки. Іван помер у своєму домі, якого він сам запроєктував і побудував своїми руками. Його дуже не вистачатиме сім'ї і друзям, які вдячні, що він був в стані провести свята з ними.

Іван народився 21 березня 1929 року в невеликому містечку Ішків в Україні, прибув до Сполучених Штатів з Німеччини влітку 1949 року, та замешкав у Філядельфії, Па. Більшість свого життя (31 рік) проживав у Палмер, а в 1983 році перебрався до Easthampton. У смутку залишилися: дружина Галина Коваль, пасерби Роман і Олег Коваль і троє внуків в Easthampton та сини Іван Євген Чопик і д-р Михайло Г. Чопик в Нью-Джерсі, та чотири внуки.

Після встановлення таборів для біженців в американській зоні окупації в Німеччині в 1945 році, Іван закінчив Українську середню школу в Dillingen, Німеччина, в 1947 році. Він також закінчив два семестри студій права в Українському Вільному Університеті в Мюнхені, Німеччина, до приїзду до США в 1949 році. Іван служив три роки в американській армії, в тому числі один рік у підрозділі розвідки в Кореї, зі званням сержанта першого ступеня. Протягом цього часу він був також сертифікованим перекладачем на українську, польську, німецьку, російську та англійську мови.

Іван брав вечірні класи, щоб могли працювати під час дня і утримувати свою сім'ю. В 1959 році отримав ступінь бакалавра в галузі інженерії та менеджменту із Western New England College. Після його закінчення, Іван працював старшим інженером в United Service Equipment Company, Palmer. Від 1967 року до виходу на пенсію в 1994 році Іван працював інженером в National Felt Company в Easthampton. Він був ліцензованим Power Plant інженером, та відповідав за 5 заводів в Easthampton, Northampton і Holyoke, MA. З 1996 по 2003 року був учителем в середній школі в Westfield, MA, а щоб допомогти своїм учням ще більше, Іван закінчив навчальні курси на Elms College, Fitchburg State і Westfield State College, та став сертифікованим вчителем штату Массачусетс. За відданих 7 років навчання молоді місто Westfield проголосило 10 травня 2003 року Днем Івана Чопика.

Іван був членом Української католицької церкви свв. Петра і Павла в Ладлоу, Массачусетс. Він також був членом Українсько-американських ветеранів, Відділ # 31, Boston, MA.

Похоронна Служба Божа відбулася в суботу, 14 січня 2017 року, о 10-й годині ранку в Українській католицькій церкві свв. Петра і Павла, Ludlow, MA. Поховання відбудеться весною на St. Thomas Cemetery, Palmer, MA. Пожертви в пам'ять Покійного можна зложити на Українську католицьку церкву свв. Петра і Павла, 45 Newbury St., Ludlow MA, 01056.

Вічна йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 26 листопада 2016 року, проживши 92 роки, відійшов у вічність наш найдорожчий Чоловік, Хресний Батько і Вуйко

св. п. Святослав Стадник

Похоронні відправи відбулися 1 грудня 2016 року в Українській католицькій церкві св. о. Миколая в Чикаго, а відтак на цвинтарі св. Миколая.

У глибокому смутку залишилися:

дружина - Марта

племінниця-похресниця - Уляна Боднар

племінники - Богдан Боднар з родиною

- Мирон Боднар з родиною

братові - Віля Стадник з родиною

- Аня Стадник з родиною

ближча і дальша родина в Україні, США і Канаді.

Вічна йому пам'ять!

Пожертви в пам'ять Покійного можна складати на Фонд Захисту Українських Героїв при Українській церкві св. Йосифа Обручника в Чикаго.

Oblast Memorials

PO Box 746, Chester, NY 10918
845-469-4247 E-mail: oblast@optonline.net

ОБСЛУГОВУЄ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ В NY/NJ/CT/PA
З ВИРОБОМ ЗНАМЕНИТИХ
~ ПАМ'ЯТНИКІВ ~ МАВЗОЛЕЇВ
НА ВАШЕ БАЖАННЯ МОЖЕМО ЗУСТРІТИСЯ З ВАМИ
У ВАШОМУ ДОМІ, ЩОБ ОБГОВОРТИ ВАШ ПРОЄКТ.

Looking to buy a new car?

New car loan special – up to 5 year term.*

1.99% APR

AUTO LOANS

SELF RELIANCE NEW YORK Federal Credit Union

A full service financial institution serving the Ukrainian American community since 1951.

MAIN OFFICE: 108 SECOND AVENUE NEW YORK, NY 10003
Tel: 212 473-7310 Fax: 212 473-3251

E-mail: Info@selfreliancenyc.org; Website: www.selfreliancenyc.org
Outside NYC call toll free: 1-888- SELFREL

Conveniently located branches:

KERHONKSON: 6329 Route 209 Kerhonkson, NY 12446 Tel: 845 626-2938; Fax: 845 626-8636

UNIONDALE: 226 Uniondale Avenue Uniondale, NY 11553 Tel: 516 565-2393; Fax: 516 565-2097

ASTORIA: 32-01 31ST Avenue Astoria, NY 11106 Tel: 718 626-0506; Fax: 718 626-0458

LINDENHURST: 225 N 4th Street Lindenhurst, NY 11757 Tel: 631 867-5990; Fax: 631 867-5989

SRNYFCU NMLS# 699320

***New cars – up to 85% of Purchase Price, \$50,000.00 maximum per loan.**